

شاعر و جد عبد الله بن لب شامی مرقی
 دخیتر بگیس مرد بسیار خیر و نیکو
 کار و دین دار خیره مؤمنان اعیان
 خیار جمع - و ابراهیم بن خیره -
 محدث است
 دخیتر بگیس مؤمنان خیره و مدینه
 منوره علی ساکنان الف تحیه -
 دخیان کتاب خیار تره معرب است
 و گزین و بر گزین یقال جمیل خیار و نایب
 خیار و رقم خیار و در جل خیار و دول
 تی تخیل کنیز بجز آهش خور یقال انت
 یا خیار یعنی اختیار کن تخیل کنیز
 که خورای و عسر مال در خدمت است
 تخیل است و خیار و خیار و مدینه
 تابعی است و و امم الخیار و عبید الله
 بن عدی بن خیار از مشاهیر اند
 و خیار بن خیار خیر معرب است
 و در اسکندریه و مصر بسیار رویه
 بنو الخیار بن مالک نید است
 و ابو الخیار یسیر بالیدین عمه
 صحابی است و در سین خیار
 بن ابی بکر محدث است
 (خیار تره) معرفه و بی است بلذیه
 و در آن ده است قبر طعیب علیهم السلام
 دخیتران معرفه و بی است تقدس
 از آن ده است احمد ربیع بن بلذیه
 و ابو نصر بن طوق و حسن بن سنان
 ضام و در نوف بن سنان
 احمد مصری بن خیر و سن
 محمد قیر وانی بن خیر و محمد
 مرقی بن عمر بن خیر و سن
 و حاکم احمد بن حسین
 بن خیر و سن و بلذیه خیر و سن و حاکم

ابو منصور خیر و سن خج است
 مرابن عساکر را
 دخیترین) با کسر معرفه و بی است از
 اعمال بر صل
 دخیل خیری کسری مرد نیکو
 گزیده بسیار خیر و در آن دو لغت
 دیگر آمده خوری کلوبی و خیر
 کهنیزی
 امراه خیری کهنیزی زن نیکو
 گزیده و کذا لکن اذ اذ خور کطولی
 (خیری) با کسر خیر و معرب است
 هو اختیار منله یعنی خبر منگ
 یعنی به است از تو نسبت و در آن
 معنی تفضیل
 (رض) خانم نیکو گزیده و صاحب
 خیر کریمه و خایر نیست است از آن
 و خایر الزجل علی شیره حنزه و
 خیر از حیره تفضیل و او مرد و در
 بر غیر و بی خایر المثنی بر گزیده
 آن را و عمار الله نکت فی هذا
 الالف خیر و نیکو و به تراد در بی
 کار و خایر غیب کرد از او در یکی
 و بر گزیده
 خیره علی غیره تفضیل و او
 او را بر غیر و بی اختیار و او در او
 دخیتر (خیره) بر گزیده آن را
 دخیتر و خیر و کرد او را در غیر و نیلی
 گزین کردن
 دخیتر صاحب اختیار و گزیننده
 گزیده و تفسیر آن مختیر است
 سجد فانه وانت بالمختار اختیار
 من چیزه که خواهی
 اختیار بر گزیدن و به خواهی

خود دل بچینی نماند یقال اختیره
 التوجال و اختیره منتم و علیهم
 را استخوان خواست بهترین امری
 و نیکوئی حسنه و استخوان فلان
 فلاننا مر بائی کردن خواست نماند
 خ ی س (خین) بالفتح غم و خوار
 گمراهی و موضعی است در جوف غری
 مهر و کسر و شاید از آن موضع است
 محمد ضعی محدث بن ابی و دروغ و
 خلف و عد
 (خین) با کسر رخت و نود یا
 انبوه از طفا و نصب و پیشه شیر
 خیسه مثله اخیاس و خین جمع
 و شیر و کونی یقال قل ان خین
 و موضعی است چهار
 رهوفی عیصو اخیسر اعداد
 اخیس) او بسیار عد است
 خاص بالعقد خیس و
 خیسافا عذر کرد و نکرست عهد را
 و خاص بوعد و عد خلاف
 کرد و خاص فلان لازم گرفت جان
 را به و خاصت البیقره بوسه گرفت مراد
 و حیاس نظری را مکره شود و نیز خیس
 کاستن چیزه یقال خاص التیمم
 و الطعام کاذه کسد خرفسد
 (خیس) کعظم و محدث زندان و نام
 زندانی است که در عراق بودند و علی
 کرم الله وجهه و کان اذ لا جعله من
 قصب سماه نرفعا فنقب للصوب
 فقال اما توانی کیسا طیسا نلیت
 بعد نافع خیس و باها حصینا طیسا
 کیسا و سنان ابن خیس
 محدث نام قائل سهم بن بده است

و اَبُو عُثَيْبٍ سَكُونِي وَ
 عُثَيْبِ بْنِ ظَبْيَانَ اَوَّلِي
 تَابِيَانِ اَنْدُ + وَ عُثَيْبِ بْنِ نَقِيْعٍ
 اَزْ تَبَعِ تَابِعِيْنَ اَسْتِ يَا اَنْ بَرُوْزِيْنَ
 تَجَلُّزِ اَسْتِ -
 (اَبُو عُثَيْبَةَ) كَسَطَرِ شَتْرَانِ
 مَجْمُوْسٍ بَرَا ئِي قَرَبَانِي وَ قَسْمَتِ
 (رُحَيْبِيَّةٌ نَخْوِيَّةٌ) رَامُ كَرْدَاوَلِ
 خِ ي كَشِشِ (رُحَيْبِيَّةٌ) اَبْفَعِ
 جَاهِمَا سَتِي رَقِيْقِي بَا فِ سَطْبَرِ تَارَانْدِي تَرِيْنَ
 كَنِي يَا اَزْ سَطْبَرِ تَرِ عَصَبِ وَا حَمْدِ عُثَيْبِي
 بِنِ مُحَمَّدِ بْنِ دَلَّانِ وَ مُحَمَّدِ عُثَيْبِي نَخْوِي
 بِنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى مَسُوْبِ اَنْدَلِي
 اَبْخِيَا شِ وَ خِيُوْشِ جَمِيْعِ مَرُوْدِي
 وَ كُوْبِي اَسْتِ + وَ رُجُلِ عُثَيْبِي
 اَلْعَمَلِ (مَرُوْدِي مَرِيْعِ اَهْلِ
 (ذُو اَلْعَيْشَةِ) اَبْفَعِ نَابِيْسِي
 يُوْدِي كِي كِي بَرِي كِي اَزَارِ سَا تَرِ عَوْرَتِ
 اِقْتِصَا اَكْرُوْدِي وَ جُوْنِ سَكُوْنَتِ دِهْمَتِ
 تَا اَلْكُفَا تِ يَابْتِ وَ جُوْنِ زُوْلِيْدِي مَوْتِ
 خَا كِ اَلوُودِ وَ رِشْتِ پُوْسْتِ مَانْدِ عُثَيْبِي لُوْدِ
 بَا يِنِ لُقْبِ مَلْقَبِ شَدِ
 اَحْمَدِ خِيَا شِ بِنِ مُحَمَّدِ بِنِ
 سَكَلِي (كَشَادِ مَهْمَدِ اَسْتِ جَزِيْرِي
 تَصْنِيْفِ دَاوُوْقَا لِ عَجَلِ الدِّيْنِ وَ دِيْنَا
 (رُكْبَشَانِ) اَبْفَعِ مَعْرِفَتِ دِهْمَتِ
 نَهْرِ اَسْمَانِ اَنَانِ دِهْمَتِ اَلْوَا لِحِيْنَ
 وَ حَنَانِي يَا مَسُوْبِ اَسْتِ لِي سُو
 كُشِيَا نِ وَ خُو
 وَ نِيْدِ حِيُوْشِيَّةِ (دِرَا نِ وَ لَتِ
 دَا رِي كِي اَسْتِ
 خِ ي ص (رُحَيْبِيَّةٌ) اَبْفَعِ نَكِ
 اَزْ عَطَا + نَلْتِ مَوْنَةُ خِيَا شِ

بِيْنِي چِيْرِي اَنْدِكِ -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) مَحْرَكَةُ خَرُوْدِي وَ بَرُوْدِي بِي كِي چَشْمِ
 وَ كَلَانِ لُوْدِي وَ لِي كِي
 (رُحَيْبِيَّةٌ) مَرُوْدِي بِي كِي چَشْمِ مَوْسِي
 خَرُوْدِي وَ لِي كِي كَلَانِ مَانْدِي وَ كَيْشِ
 (رُحَيْبِيَّةٌ) قِيْقَارَتِي بِي كِي اَزْ وُوْشَا خِ
 وَ سِي شَكْسَتِي مَانْدِي -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) زَنْ عَطِيْمِي نَقِيْبِي وَ نَبِيْرِي
 كِي بِي شَا خِ رَا سْتِ اَسْتَا وُوْشَا خِ
 دِي كِي لِي شِشِ چَسِيْدِي لُوْدِي وَ زَنْ كِي بِي كِي
 چَشْمِ مَوْسِي خَرُوْدِي وَ لِي كِي كَلَانِ مَانْدِي
 وَ عَزْرُ (رُحَيْبِيَّةٌ) مَادِي بَرِي كِي
 شَا خِ شَكْسَتِي -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) مِيْنَ مَالِي (اَنْدِكِي
 اَزْ مَالِ -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) مِيْنَ عُثَيْبِي (اَنْدِكِي اَزْ
 گِيَا هِ + وَ اَجْتَمَعَتِ خِيَا شِ مَعْمُ
 كَرُوْدِي مَتَفَرِقِ اَنْهَا وَ بَا هِمِ مَتَفَرِقِ
 شَدْنَدِ -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) كِصَا حِ اَنْدِكِي بَرُوْدِي
 (رُحَيْبِيَّةٌ) خَا صِ رُحَيْبِيَّةٌ (اَنْدِكِي
 شَدِ -
 خِ ي ط (رُحَيْبِيَّةٌ) اَبْفَعِ رِشْتِي
 خِيَا طِ وَ خِيُوْطِ وَ خِيُوْطِيَّةٌ
 دَكْ شَتْرِ مَرِيْعِ دِ كَرُوْدِي مَلِيْعِ وَ كُوْبِي
 اَسْتِ دُوْرُوْرِي كِي وَ اَهْمِي اَسْتِ
 اَنَانِ نَبِي سُوَادِ شَرِيْفِ بَرُوْدِي شَرِيْقِي
 سَجْدِ قَلْبِيْنِ مَوْدِي وَ حِيْكِي اَلْوَقْبِيَّةِ
 حَرَامِ مَرِ مَرُوْدِي وَ اَبْفَعِ اَلْوَقْبِيَّةِ
 (رُحَيْبِيَّةٌ) مَرِيْعِ مَرِيْعِ اَلْوَقْبِيَّةِ اَلْوَقْبِيَّةِ
 مَرِيْعِ كَا زِبِ وَ تَا كِي شَبِ وَ رُحَيْبِيَّةٌ
 بَا طِلِ اَلْوَقْبِيَّةِ مَانْدِي كِي اَزْ
 هُوَا رُوْدِي اَبُو مَرِيْعِي كَرِيَا وَ نِيْسَانِكُو

دِهْمَادِ خَلُوْبِيَا نِ دُوْجِيْرِي وَ رُوْمَشْتِي كَشِي
 تَا بَرِي اِيْنِ مَانْدِي
 (رُحَيْبِيَّةٌ) اَبْفَعِ مَرِيْعِ دِرَسْنِ مَرِيْعِ
 كِي بَارِسْنِ اَبْجِيْبِي چِيْنَا نِ مَانْدِي
 وَ جُوْشِي مِيْنِ اَنْهَا -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) بَا لِي كِي رُوْدِي مَلِيْعِ وَ لَكْ شَتْرِ
 مَرِيْعِ خِيَا شِ جَمِيْعِ
 (رُحَيْبِيَّةٌ) اَوْدِي
 (رُحَيْبِيَّةٌ) كَسَكِي لَكْ شَتْرِ مَرِيْعِ
 دِ كَرُوْدِي مَلِيْعِ -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) كَمَرِ شَتْرِ مَرِيْعِ
 دِرَا زْ كَرُوْدِي -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) كَلْتَابِ اَبْجِي كِي نِ حَا مَرِ
 دُوْرُوْدِي وَ سُوْرِي + قَالَ اَللّٰهُ قَمَا لِي
 اَحْتِي يَلِيْعِ اَلْمَجْمَلِ فِي سَكْمِ اَلْحِيَا طِ
 وَ كَرِ گَاهِ وَ مَسَلِكِ -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) كَشَادِ اَوْدِي وَ خِيَا طِ
 اَلْمُسْتَا (لُقْبِ مَانْدِي كَرِيَا يِنِ يِي
 (رُحَيْبِيَّةٌ) شِيْحِ اَلْاِسْلَامِ شَدِيْدِ
 بِنِ مُحَمَّدِ وَ لُوْ اَلْحَسِيْنِ مُحَمَّدِ بِنِ حُسَيْنِ -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) كِصَا حِ دِرُوْدِي
 (رُحَيْبِيَّةٌ) اَحْمَدِ اَبَا رِيْنِ طِي وَ طِي بِنِ
 فَضْلِ كِي مَهْمَدِ تَانْدِي -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) كَنْبَرِي مَعَا نِي خِيَا طِ
 كَلْتَابِ اَسْتِ -
 (رُحَيْبِيَّةٌ) جَاهِي عَرَبِي بِنِ
 وَ لُوْبِ رُحَيْبِيَّةٌ جَاهِي وَ دِ خِيَا طِ
 شَدِي وَ لُوْبِ رُحَيْبِيَّةٌ كَذَلِكِ
 (رُحَيْبِيَّةٌ) خَا طِ اَلْوَقْبِيَّةِ خِيَا طِ
 دِهْمَتِ جَاهِي + وَ خَا طِ اَلْوَقْبِيَّةِ
 فَيْكِي اَكْذَشْتِ بَرُوْدِي وَ جَاهِي
 يَا كْذَشْتِ بَرُوْدِي سَهْمَتِ وَ نِيْسَانِكُو
 خِيَا طِ اَرَفْتِي مَرِيْعِي -

(حَيْطُ الشَّيْبِ فِي الرَّأْسِ خَيْطًا) آمینت پیدی سوئے باس سیا ہی
 یامند خیر طگشت
 حَيْطُ الرَّأْسِ بِالشَّيْبِ (در ہمہ
 معای حَيْطُ الشَّيْبِ فِي الرَّأْسِ است
 راختا ط (الیتو) گذشت بروے
 ساعت یا گذشت بروی یکبار گذشت
 اَحْتَقِلْ بِلَيْتِهِ عَلَ الْقَلْبِ
 خ می ع ر (حَيْعَرَة) خفت و
 سبکی و مذکور است در سخ ع ر
 خ می ف (خَيْف) بالفتح کرانه
 و پوست پستان شتر و گاو مانند آنها
 و کرانه پستان آنها پوست پستان شتر
 و خلاف نزد شتر و جاسے فرو تراز در شتی
 کوه و بلند نماز میل آب و هر شیب
 و بلندی در روی کوه و پیدی در کوه سیاه
 که پس بوقیس است و نامید شد بان
 شجر الخیف که بمینی است یا بدان جنبه
 گله از مینی است تان چنگور کوه است +
 خیف لام مومع از روی و خیف النعم
 فرو تراز خیف سلام است + و خیف
 ذی القنبر (نیز فرو ترازاں است
 و خیف الحیل هو وضع است
 (خَيْفَة) بالفتح کار در حله شیراز
 میشد در خماں
 (خَيْف) محرکه یک چشم اندق و دیگر
 سیاه شدن اسپ و مردم و غیر
 آن و فراخی غلاف نره شتر و فراخی
 خیف ناقه و فعل مریح - اَخِيفُ و خَيْفًا
 لغت است نال -
 (خَيْف) بالکسر جمع اَخِيفُ است
 و گذشت خوف
 (خَيْفَان) بالفتح گیاه است کوی

و کثرت مردم و ملخها که هنوز بالها آنها
 نشده باشد و ملخ که در آن خطه مختلف
 سپید و زرد و هم رسید باشد و ملخ که از
 رنگ خفتن که سیاه و زرد باشد سبز
 شده مثل لبر حی گردیده باشد و
 و ملخائے لاغر سرخ زاره سال اول
 خَيْفَانَة (یکه
 (اَخِيف) کا حد از اعلام است
 و جَمَلٌ اَخِيفٌ شتر که خلاف
 قضیب و فراخ باشد -
 رِناقَة خَيْفَاء شتر ماده که پوست پستان
 و سر فراخ باشد و ناقه فراخ پستان
 او و لا تَكُونُ خَيْفًا كَالشَّيْبِ مِثْلًا
 و شتر سخ خَيْفًا و است جمع
 اَخْوَالُ اَخِيَّاتٍ بر اوراں که ماور
 آنها یک باشد و پدر آنها مختلف +
 وَ هُمُ اَخِيَّافٌ یعنی مختلف اند
 اَخَافٌ آمد خیف منی و فروکش
 شد در راں + و گذشت اَخِيفُ عَلَ
 الْقَصِيصِ و اَخَافُ الشَّيْبُ الْقَوْمُ
 فروکش گردانید تجارا به خیف
 (خَيْفٌ) فرود آمد در منزله + و
 خَيْفٌ عَنِ الْقِتَالِ بدوئی کرد و
 روے گردانید از کارناره و خَيْفٌ
 اَلْأَمْرُ بِلَيْتِهِمْ مجبولا تشبیه کرد
 شد میان آنها و خَيْفٌ عَمُو
 اللُّشَّوْبَيْنِ الْأَسْنَانِ متفرق
 و پرگنده گشتند
 تَخِيفُ الْوَأَنَّا متغیر شد
 (اَخْتِافٌ) آمد به خیف منی و
 فروکش شد در آن
 خ می ل (خَيْلٌ) بالفتح گروه
 اسپاں و حیل نیامد یاد حدیث خائل

است بدان جهت که بکسر و سر کشی در
 رفتار سے آید اخیال و خیول و بکسر
 جمع و حوراں و شتر هرے است نزدیکی
 قزوين + و اَلْخَيْلُ اَعْلَمُ مِنْ
 فرشتا فیها مثل است و در حق که
 گویند که اورا مطابقت ظن و گماں
 خود یابند + و زَيْدٌ اَلْخَيْلُ نام
 شخص زید الخیر است و مذکور
 است در سخ می ل و در و اَلْخَيْلُ
 از زمین انجد است + و ذُو خَيْلٍ
 لقب ملک بن زبید است
 رِکْلَانٌ لَا سَائِرُ خَيْلًا و
 لَا وَاَقْفٌ یعنی طاقت سخن مینی
 و در و غ غمار و
 (خَيْلٌ) کبر و بزرگ منشی - خَيْلٌ
 (ذُو خَيْلٍ) ابن جرش بن اسلم
 خسیل بالکسر سداب که گیاه است
 است و انگزه و نفتح
 (خَيْلَة) اسمی (الی) بالکسر محدث است
 (حال) ابر که خلاف نکند باریدن
 را و ابر بے باراں و برق و کبر و بزرگ
 منشی و جامه نرم بالفومست و نوے
 از بر دانه مینی است و نقطه سیاه
 که بر اندام باشد و نشان خیلان جمع
 و خَيْبِلٌ مصغران و گاه تغیر آن
 خویل آید اسپان خمر و شتر خمر و
 علم شکر که بدست دالی باشد و گلی
 ستور و جامه که کرده را بدان پوشند
 و جوان مرد سخی و جاهلی است و ابر
 که آن را بارنده گماں بزید و فعل سیاه
 و خداوند چیر و خلافت و سزا داری
 باں یقال مَا اَخْرَسَ خَالِكًا مِی
 خلافتها لبطر و کوه است سو

گشوده و تکبر خود پسندوهای بی فای
 وطن و توهم و مرد فارغ از غلظت حب
 و حرد زن و مرد نیک بیمار کننده مل و
 کوچه متفرود لازم گیرنده چیزه و گام
 سب و مرد ضعیف دل و ضعیف جسم و
 گپا ہے است بنجد شگوفه دارد غیر گپا ہے
 که مذکور است شرح بل مردیک از جهت مرد
 نیک خیال کنه و رجل خال مرد متکبر
 بحالکة زن متکبر واحد و جمع درین
 یکسان است
 رخیال کسحاب پندار و صورتی
 که در خواب دیده شود و یا در بیداری
 تخیل کرده شود و آنچه در آئینه دیده
 شود اخیله جمع و شخص مرد
 طلعت وے و گلیم سپاه که در کشت
 زار بر چوبے کنند تا جوش و طیورتان
 را انسان خیال کرده بر مندر و زینت
 مرغی تغلب را بونانی است نام سب
 رخیالکة کسحاب پندار و صورتی که
 در خواب دیده شود یا در بیداری تخیل کرده
 شود اخیله جمع و شخص مرد طلعت و
 رخیالکة خداوند سپهافض رحاله
 رجل خائل کصاحب مرد متکبر
 رجل خال مقلوباً کذاک خاله
 جمع مثل باع و باعة
 اخیل کا حمد مرغی است که آن
 را بغال بد دارند و آن سرد است
 یا شقر اقی سقی بذک لا اختلا
 لونه بالقواد و البیاض خیل بالکسر
 جمع و کبر و بزرگ منشی و رجل
 اخیل مرد خال ناک و ابو
 الاخیل خالد سکنی بن حمد
 اسحق حلبی بن اخیل محمد ثانی

اند و بنو اخیل همی است
 از بنی عقیل روط لیسلی الاخیلیه
 رخیلا و کمر احوزن خال ناک
 رخیلا و بضم فو فتح یا صمد و دنا
 و کبر کبر و بزرگ منشی
 رجل اخیل مرد متکبر کفواک
 رجل ایانز و ادا برای قاطع الفوم
 رجل خیل مرد خال ناک و
 کذاک جمع مثل مکیل و مکبول
 رخیلکة کسکبله کبر و نیک
 منشی و سحاب خیلکة
 ابر که آن را بارنده پندارند تخیل کذاک
 رس خال الشیخی خیلا و خیلکة
 و یکسین و خلا و خیلا نا حرکت
 و خیلکة و خالکة و خیلکة گمان
 برد آن را و استقبال آن اخیل کبر
 الالف آید و یفتح الف لغت ضعیف
 است و خالکة الدابة خالکة
 ننگ گردید ستور و خال خیلا
 مداومت کرد بر خوردن انگز
 رخیلکة اخیلکة ابر که آنرا پندارند
 رخیلکة سرد و انگز سیم ابر را
 بارنده گمان برده و کذاک اخیلکة
 بالاعلال و اخیلکة السماء
 آماده باریدن شده و کذاک اخیلکة
 علی الاعلال و اخیلکة الناقه
 خداوند شیر در پستان گردید ناقه
 و اخیلکة الارض بالثبات
 زمینت گرفت زمین الثبات و اخیل
 الناقه نداد خیل را برانگیخته ناقه
 تا گرگ از آن نترسد و اخیل
 عن الفوم باز استاد و بدول
 شد از انهار خالکة مشتبشمن

یقال هذا الامر لا یخیل ای
 لا یقتیه
 و بنو اخیل کسظم تقید صبیحة
 اضمم اند
 خیل علیه خیلا و خیلا
 متعبر و تهمت را بسوخته وے و
 خیل فیه الخیر تفرس کرد
 در وے خیرا و خیلکة السماء
 آماده باریدن گردید و خیل
 الناقه خیال خدا و پروردگار
 تا گرگ از آن نترسد و خیل
 عن الفوم باز استاد و بدول
 شد از انهار
 رخیلکة السماء آماده باریدن
 شد و خیلکة برابر و نبرد
 کردن با هم در کارے
 تخیل فیه الخیر بفر است
 دریافت در وے خیرا و خیلکة
 السماء آماده باریدن گردید و
 رخیلکة صورت بست
 این چیز را اورا بنیز تخیل
 تکبر کردن
 رخیلکة تکبر کرد
 رخیلکة مرد متکبر
 رخیلکة اخیلکة ابر که آنرا
 بارنده پندارند
 رخیلکة تکبر کرد و منشی نمود
 خیم و فوات خیمه بافتح و ذو
 خیمه و فوات خیمه بافتح و ذو
 رخیلکة بافتح که جمع است
 متفر و بلائک کوه باکین و پنهان
 مستدیر و سه با چهار چوب که بران
 گپاه بر اندازند و گرا بسایه آن

نشینند و هر خانه که از جویها
 درخت ساخته شود خیمات و
 خیم و خیم بافتن و خیم کسب جمع
 (خیم) بالکسر و طبعین لا واحد له
 و جوهر شمشیر
 (خیم) کسب کوپه است
 (خام) پوست و باغت نایافته و پوست
 کور و باغت وی مبالغه کرده باشند
 و کرباس نمانسته مرصع است و فعل
 (خامه) کشت تازه برآمده بر
 ساق و بندی از کشت تازه و تریا درخت
 تازه آن -

احمد خامی بن محمد
 بن عمرو (محدث است
 (خیماء) بالکسر و تقصیر و گاه بانه
 آن مفتوح شود آب است مرصع
 اسدرا -

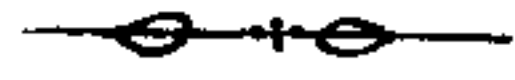
(خیم) مکبیل کرد او رده شدن
 صود و کشت دو اوی است و کوپه است
 (رض) خام عنه خیم و خیمانا
 و خیمونا و خیمومه و خیمانا
 تر سید و بدلی کرد و مکروه حیل نمود
 پس جمع کرد بر آن ۲ خامم
 لغت است از آن + خام و جمله
 برداشت پاریا

(خام الخیمه) خیم ساخت
 و كذلك خیمها علی القصیم و غیر
 (خامه) بر سه پایه و کناره سم
 چهارم استاون است و دوی است
 خیم و خیمات (خاستن
 است بی سلول را درین پیشه
 (خیم الشبی) پوست شبلیا را خیم
 چون خیم کرد تا بوسه پوش گیرد

و خیموه) داخل شدند در خیمه +
 و خیمو بالمکسبان (مقیم
 گردیدند در جائے -

رخصیم کفنا) خیم زد آسما + و
 خیمت الریح الطیبه فی
 التوب) یعنی خوش بوسه کرد عباد
 خین (خین) دهنی است
 بطوس از آن ده نظیر بن مسطور

خیمه فاعل
 کتب عثروند بکسب
 از رگ ماده و به کتی ابرو
 الخیمه فی اعصابی من بی خیم

و به کمال المجلد الاول
 و يتلوه الثاني من الكتاب
 الثامن في الدال والله
 المستول ان يختمه بالخیر
 وحسن المال -

الذُّعُ الثَّانِي

کتاب الدال

وَعَدْلِيلَةٌ دَادٌ زَادٌ آةٌ أَوَّلًا
 شَبَّهَتْ بِرَيْكٍ .
 رَدَادِعٌ (که صدراع آخر ماه شب بیت
 پنجم ششم هفتم و شب بیت و ششم و نهم یا
 سه شب از آخر ماه و در آن دو لغت گیر
 آمد و دیدیم که بکسر و ذاد و ذاد کصو
 ذادی که آتی جمع و فضا و فرائض
 و اولیهار ذاد البعذر ذاد ذاد و ذیدان
 بکسر و المنة و دید شتر یا شیر نیست .
 و نیز ذاد ذاد و بین سب و و ذاد
 فی اثره رفت بز شان قدم و
 و ذاد الشای جنبانید ترا و ساکن
 گروانید لغات اصدا و است و پرشید
 آزا بجزیره و نیز ذاد ذاد اواز آواز
 سنگ بر سیل و از و طام و انبوی و آواز
 جنبانیدن کوک و کهراره .
 و تذاد ذاد پنهن شد بجزیره و
 تذاد ذاد الابل اواز گروانید شتران
 در جوف و و تذاد ذاد الخبز و رنگ کرد
 در سیدین و و تذاد ذاد احملة حمید
 و کج گروید و و تذاد ذاد اعمی مشیه
 حمید و خرامان راه رفت و و تذاد ذاد
 القوم انبوی گرفت و و تذاد ذاد اعنة
 برگشت از آن و و نیز تذاد ذاد طلید
 و و گرویدین از جاسے بسو چیزه
 و منه الحديث تذاد ذاد عن قرهه .

وَأَب (رَدَاب) بِالْفَتْحِ كَارِعَادٍ
 وَخَوٍّ وَيَحْرُكُ فِيهَا وَعَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي
 مَرْوَةَ اسْت . و محمد بن دأب
 كذأب است . و عيسى بن يزيد بن
 دأب مروي بود ملك .
رَدَائِمِيَانِ (روز و شب .
رَف (دَأَب فِي عَمَلِهِ دَأَبًا بِالْفَتْحِ
وَيَحْرُكُ دَوْدِيًا بِالضَّمِّ نَحْوِ دِرَكَارٍ
رَدَائِبِ لغت است از آن و نیز
رُدُب نِيَاك نَمَن و **رَدَائِبِ الدَّابَّةِ**
 مانده شد . و نیز دأب سخت را زن
 و نوع کردن **أَذَابِ الرَّجُلِ فِي عَمَلِهِ**
 مانده شد از کار کردن و رنج دید . و نیز
 از دأب در رنج انداختن و مانده گروانیدن
 يقال **أَذَابَ الرَّجُلِ الدَّابَّةِ أَي أَنْجَمَهَا**
وَأَث (رَدَائِث) بِالْفَتْحِ كَالرَّجُلِ
 و چرکناک شدن و چرکناک گروانیدن
 و خوردن و الفعل من قسّم .
رَدِيثٌ (بلكسرينه از اول زوده
رَدَائِشَاء (کهر و گنیزک و قد يحرك
 حرف الحلق و هونا در لان تعلل و فتح
 العين ليرجى في الصفات و انما جاء
 حروفان في الاسماء فقط و هما قرمأه
 و جنفاه موضعان دأث محرکه
 مخففة جمع . و ابن دأثاء احمق
رَدَائِثِ (اصول
رَدِشَان (بلكسرخواب ناك که ازجا
 جنبه و کابوس .

رُدُوْتِي (بِالضَّمِّ وَيُرْتِ
رَادَائِث (رگه است .
وَأَوْر (دَأَدَدَا دَدَا) كَجَب
 مشغول شد بهر و لعب .
وَأَص (رَس) دَائِصَ فِيرِيد
 سخت شادان شد . و **وَدَيْعِ الْمَالِ**
 آگنده گوشت شد شتران از فزونی
وَأَص (رَدَأِص) مَحْرَكَةٌ فَرْبِي أَنْ كُنِي
 گوشت و بچ نقصان بودن پوست .
وَأَط (رَف) دَأَطُ نَدَانَا دَأَطَا
 سخت خشم گرفت بر فلان . **مَدَّوْطٍ**
 لغت است از آن . **وَدَأَطُ فُلَانٌ**
 فریب شد . **وَدَأَطُ السَّقَاءِ** پرگوشک
 را . **وَدَأَطُ الْقَرْحَةِ** افسرد آزا .
 و نیز دأط گور گرفته شدن از خشم .
وَأَل (رَدَائِل) بِالْفَتْحِ كَرُكٍ
رَدِيل (بِالضَّمِّ وَكسرة العزم مشغال
 و لا نظير لها و قد تضم الهمزة و جازمه
 چون راسو و می است رطالی الاسود
 در کناه . قال الاخفش و اللهمبي
 بهذا النسب ابوا لاسو خالد بن لاسو
 فقوله الهمزة على مذهبهم و النسب
 استغناء لالتوالي الكسرتين مع ياء
 النسب فقالوا دئيل كما قالوا في
 النسب الى عمر تمرى و الى مالك
 ملكي بفتح الميم و اللام . و كانه
 جزوه را از جهت انفتاح و دافعا
 ما قبل بود و بدل کنند به قال مؤلف و

قال ابن الكلبي هو الدليل بالسيا
 كخدي وقد يجمع بين كسر الدال و
 فتح الهزقة فيقال الدليل وكما في دي
 بسترين هم آرمه واين نادر است +
 وديلم بن محمد بن غالب پر قبيله
 يست ورفيله بن بن خزيمه +
 رد قتل كمنب قبيله ايت غير قبيله
 وذل ذكره سابق ومنسوب است
 بهن ابو الاسود ظالم ورمي كعيني ابن عمر
 قاله الاصمغاني في شرح اللع +
 رابن دالان مرده است
 مذکور است ردول +
 ران لان بالتحريك شال +
 رد آلي كجزبي زعي است از زفا
 ست وگام نزويك نامه درين
 نامه گراں باران ورتا شادمان +
 واول بالضم سختي وشدائد دليل
 نج واخلال ورتود ويقال وقع الغوا
 في دالاي في اختلاط من ابرهم +
 انت دال ذاك بعون ودال
 بمرى رت بفتا وائل + ودال له
 دال و دال نا محرمين فرقت اورا +
 اسد امله فريب اورون بكے
 ك رد ذلولك بالضم
 ارميه داليت جمع +
 دام دام بالفتح جمع پوشه ترا +
 دامها كمو اورا +
 ديس ميدام كسبراي كس
 كل تنه +
 ف دام كوايها سنون + ديوا +
 تدام الماء الذي فورا وازرا +
 اذنه تم الفصل لك فاة برجه كس
 ران ديوان ندام القريه او اذليلت

عليه - وقد اُمت السماء به هم
 اريد - وقد اُمت عليه الامواج و
 الا هو ال - استجابت
 وامت اعم) مدنيا للفعول هم وياهم
 رتد اومه الا كرم انوي كركا دروس
 وودت) الذئب دأوا وفتت
 كرك وپ واور ورواه بازي كرو يقال
 الذئب يدعي للغزال ليأخذه اسي
 يضلله مثل يادو +
 واعي رد اي) بالفتح و دعي
 كضمن وديجي - نه باي بفت وبيان
 وملكاه معور و غمر و نهاسي سين ان اوضو
 في ملتقا وملتقى الجنب وايي كي
 وايات جمع - ونيز دايات -
 ضلع كفت از بسو +
 رابن دايه) بالفتح زاغ بدان حيث
 كبر بفت ريش شتر شبيه ومنتار نه
 وايات بالتحريك جمع
 رعب) داي للشي داي +
 وپ عورد باعق) بالفتح كيز
 رعب) دبا - ساكنه وارسه - و
 دبا بالعصا - زوا ورا بصا +
 رد كاه و عليه تدنيا - پوشه آنا
 وپيان كروه
 وپ پ) دبا) بالفتح كرو
 وخنه وخن واذني ست تخم راول
 ريت ريك توده سرخ وريكه توي بين
 هوار ويك بار زم كام زدن اسم ست
 باز ديب دباب كتاب جمع - ورويه
 اوبه وضم - ريد نه باشه دبا كيه
 جمع وازدين مستند كيه بجهت كل
 سواني وپانجه - تنيك وادو وقر
 وپت) دبا ورس دبا سوات

دباب وديبه اعنبة جمع - نام و
 وطرقيك اشد يا به ويقال فعلت
 كذا من شيت الي ديت ويديان على
 الفتح ايضا اسي من الشادالي وقت
 اللبيب بالعصا يعني از جواني تا پيري
 رد بكة) حال وطرقي وزيه يقال عني
 وديتي اسي دعني وطرقي وروضي
 ست نزويك بدر وفتح - ودي ككيري
 سماره ست از زبان النعش ورتو بعني
 وپ صفت هم از زبان النعش ست وپك فرق
 كند وپ اكبر وپ صغر گویند
 مبارك بن نصر الله بن ذبي فقيه
 حنفي ست - وما بالذكار دايي - نيت
 در خانه كسي وكيسر و بدون كمر نعتي
 مستعمل نشود +
 ديهقه) بالکسر نرم كام زني ورتا
 نرم اسم ست نوع راچا نچه چكسه
 يقال هو حفي الذبته +
 رد دي حجل) بالکسر بازي بجهت
 عرب را +
 رد تبب) محرکه گوشه سخت ناوه
 ووسنه اولين كوچك ورم و انبوهي
 رد بته) كفره زني بپار موشه و
 زن كوشه اولين كوچك ورم داره
 رد بيان) محرکه موش اولين كوچك
 ورم و انبوهي موشه +
 رد بي) كربي موشه ست بلجرو
 رد بابا) كسايه كوي - صده
 وكتاب كويست كه به ان كتابه اخرا نه
 بعني وقي يعني نرم كام زني +
 اد باب) كلاب موشه حكيه
 نيه بجهت +
 رد باب كلف) دوسر نموده ست +

د ب بابه (شداوه) زارات خبک است
 و آن از پوست و چوب باشد و مردان و در آن
 در آورده و درین قلعه بنشینند تا درون
 آن بوده و در قلعه نقب زنند و زمر راه
 روند -
 د ب بابه (بضم) المذ که و د ب بابه کی
 د ب بوب (کصبور و ورتک و فر به از
 بر چیت لذلک و الانشی و موضعی است
 ببلاد بابل و مرد سخن چین موزی +
 و طعنه د بوب یعنی روان
 گرداننده خون + و جراح د بوب
 جراحت که خون از آن بر آید بسیار
 د ب بابه (کام زنده از حیوان و ستور
 بر شست و هو اکثر و استغاش بر
 نه گزیر آمده + و د ب بابه (الارض
 از علامات قیامت است یا غنستین
 علامت است که کوه صفا منقش شود و
 از آن بر آید - که مردم بسوی من
 روان باشند و قبل از طایف یاد بر مکان
 سمرقند بر آید و با وی عصای موسی
 خاتم سیما باشد موسی از بعضی
 زنده و در روئے آنها بنوبه که هذا
 موصی و در روئے کافران هر که
 و بنوبه که هذا کافر
 د ب بابه (بهر و بسیار معنی و مرد که سو
 اولین و کوچک ترین و بر آمده باشد
 و شریک موسی و درین حدیث
 صاحب الجمل الادب یکنجوها
 کلاب الحواب فک او نام است
 بیت حواب
 د ب بابه (زبان بسیار موزن که مو اولی
 و کوچک ترین که بر آید باشد
 د ب بابه (التیل) بجات تو چه و

کذلک مدب القمل و فتح وال کسر آن
 هر دو جایز است در حالت کسر اسم
 ظرف باشد و در صورت فتح مصدر و
 کذا المفعول من کل ما کان باه ضرب
 الارض مدبته (زمین خرس ناک
 د ب بابه) رقما مورچه از پائے
 د ب بابه (هر آواز که با و از بزخوردن
 سم بر زمین سخت ماند و ماست که بر آن
 شیر و دند و شیر نیک سطر
 د ب بابه (تکجبه شیر نیک سطر
 د ب بابه) که صلاح طبل
 د ب بابه (کتاب طبر و حم بسیار با هم
 (ض) د ب بابه (د ب بابه) زمرت +
 و قولهم هو الکذب من د ب و د ب یعنی
 کاذب ترین زندگان و مردگان است +
 د ب بابه (الشراب و التفسر فی الجسم
 سرت کرد و شراب بیاید بر بدن و کلت
 د ب بابه (فی الشوب یعنی کسکی در
 جامه و د ب بابه (سرت کرد
 سخن صبی و ایدانے او و د ب بابه (الشیخ
 د ب بابه) آهسته فرامید
 د ب بابه (المعنی اذ بابه) نرم راند
 کودک راه و آدب البلاد پر کرد
 آنرا از عدل که نرم رفتن گزیند اهل آن
 د ب بابه (کن پینبا) نیک نرم رفتند
 لبالبته -
 د ب بابه (بضم) الادل
 است بواسطه
 د ب بابه (بالفتح) نقش نگار
 د ب بابه (کشاد و بیافوش
 د ب بابه) بالکسر و بابه معرب از فارسی
 است د ب بابه و د ب بابه جمع
 و الاخیر طایر منجمل اصله شدا

کما قبل فلان ناید و شتر ماده جوان
 د ب بابه (خساره و د ب بابه و خسا
 د ب بابه (د ب بابه) کسین نیست دور
 خانه که
 د ب بابه (کعظم آهسته به پلاج و
 احم زشت سر خلقت و چند و نوس از
 مرغ آبی است
 د ب بابه (د ب بابه) کسین
 نیست در خانه اصصه -
 د ب بابه (بایدح و د ب بابه)
 خرد مال را بیاطل و مذکور است
 و رب و ح
 د ب بابه (کمزه تریک توده کوز
 مدایح جمع
 د ب بابه (گستر و شیت را و بر
 پست فرود آورد و در رکوع و جواز
 و د ب بابه (لازم گرفت خانه را و
 جانش از آن و د ب بابه (کما افتخ شد
 زمین از سماروغ و هنوز نیامده و نیز
 د ب بابه (ذلیل و خوار شدن
 د ب بابه) گستر و شیت را و سر پست
 فرود آورد و در رکوع و جواز
 د ب بابه (د ب بابه) کشف
 سطر بزرگ خلقت و شیر که است
 د ب بابه (د ب بابه) کرمان با بچه
 او د ب بابه (کوز کرد و شیت را و
 سرت فرود آورد و در سرن بیرون کرد
 د ب بابه (د ب بابه) کشف
 سطر عظیم الخلقه و شیر که است
 د ب بابه (د ب بابه) بالفتح و یک سر گوه
 نسبت به بین لا واحد له ادب و
 د ب بابه جمع + و زبور آن و منله قبلی
 د ب بابه (ثابت ثابت الاصله) معنی الثوب

ذلك لان المشركين لما قتلوه
 امراد وان يمتلوا به فسقط الله
 عليهم الذناب الكبار تا براء الدراع
 فارتد عوانه حتى اخذ المسلمون
 قد نوه + وچھائے بلخ ویکسره و
 پس آئینہ ہر پیر و مرک و کوہ و
 منہ الحدیث البخاشی ما اوجب
 ان لی دبر اذہما واتی اذیت حل
 من المسلمین + و خواب ہر ساعت نوڑ
 و پنج و پارہ زمین رست و دریا نامہ
 جزیرہ کہ آب بر آن آمدہ و فرورفتہ باشد
 و مال بسیار و یکسہ یقال مال د بزرگان
 دیر و اموال د بڑیستوی فہ الواحد
 الجمع و المتعہ + و کوہ ہے ہست بیان
 میان سلمی و اجا و بایں معنی
 بدون الف و لام آیدہ و یقال جبل
 کلامک دبر اذنیہ یعنی گوش بزرگ
 تراوندیہ بر آن + و ذات الدار
 و اوہی ہست معروف قال بن الاخرانی
 و ذہ صفحہ الاصحاح فقال ذات الدیر
 بالیاء + پشتہ ہست و بزرگی را
 د بڑیہ نقیض ہوت و پایان کا
 ہکت و رکابہ پرہ نیایان یہ
 از زمین زادت د بڑ جمع
 د بڑ ہست + پنج پس پشت خان
 یل کو پس و آخر چیز ادب جمع
 و جب تک دبر الشہر و سفی
 د بڑ الشہر و علی دبر الشہر و ادبار
 الشہر و ذبا والشہد آمد م ترا
 آجہاہ + و کون و پشت و گوشہ خانہ
 د بڑیہ بالکرتیض قبلہ و گویند
 مالہ قبلہ و لاد بڑ یعنی راہ نیافت
 رائے کار خود و لیس لذلک امر قبیلہ

و لاد بڑ یعنی کاہلی پشت و روئے
 است
 د بڑیہ کتف متور پشت ریش د بڑیہ
 موت و فی المثل ان علی لا ملس
 مالا فی الذبیر و رخصت شخصے گویند کہ
 د بڑیہ صاحب خود بدتدیر باشد
 د بڑیہ محکہ معرفت ہے ہست بہین
 د بڑیہ منسوب ہست بومی و منہ سخی
 بن ابراہیم بن عباد الحدیث + و نیز
 د بڑیہ مائیکہ بعد فوت حاجت د بڑیہ
 آیدہ و نماز کہ و آخر وقت گزاردہ
 شود و درین معنی بکون سہ ہم آیدہ
 یعنی کہ آن سخن محدثانست
 د بڑیہ ریش پشت ستور د بڑیہ ادب
 د بڑیہ محترکہ یکے از منازل قمر
 و آن پنج ستارہ ہست و رثور
 د بڑیہ بالکرتیض بانہاست رشت
 و رہ د بڑیہ یکے + و روز چہار شنبہ و قدیم
 و کتاب صین ظلیل شب چہار شنبہ ہست
 + و دشمنے و جوہا کہ و زراعت
 روند و حوادث + نہ ہست
 د بڑیہ بالفتح ہاک
 د بڑیہ کہاب روز چہار شنبہ
 د بڑیہ بالفتح با پس پشت سنان سببا
 د بڑیہ کامیر سلیمان کہ بر کشند
 بوقت شتن سپس و یہ + و قبیل آنکہ
 فرہ و آرنڈ بوقت پچیدن بڑ و تک
 و نیز یکہ آزا زینہ پس ببری + و گویند
 حرف د بڑیہ من قبیلہ ای مصیبت
 من طاعتہ
 د بڑیہ مقصود ہی ہست بعراق
 و بایں معنی بدون الف و لام آید
 د بڑیہ کزیر پہ قبیلہ ہست از اسد

و نام حماسے لقب کعب بن عمرو
 اسدے و معرفت ہے ہست ہشتاپور
 منها محمد بن عبد اللہ بن
 یوسف و جد محمد بن سلیمان
 القطان للحدث
 د بڑیہ ہست ہست بحرین
 د بڑیہ سپس رود آخر ہر چیز و پنج
 و تیرے کہ و گذر و از نشاند و خلاف فاضل
 از تیرے قمار و بنا کرد کہ بر زمین نرم
 باشد و طاقتہائے بنا -
 د بڑیہ آخر یک تودہ و نہریت
 و بد فالی و بی پاشنہ مردم ہنوسے از
 بندہ کشتی و چھڑے کہ کھاڑی آخر
 حوزہ گاہ چار و افتد و ناخن کہ بر بازوی
 ستہ بر آید و پنجم انگشت کہ بر پائے
 مرغان بر آید بزرگ و دیگر نامہ
 د بڑیہ مجروح و مرد بسیار مال
 د بڑیہ ادا بر کھلا بطر و قاطع رحم
 و سخن ناشنو
 د بڑیہ لقب محمد بن عدا و لقب
 جبکہ بن قیس کندی و قبیل صفحا
 د بڑیہ نوعی از مار
 د بڑیہ کتور حشر و باس یقال
 لیس ہومن شرح فلان و لام
 د بڑیہ ای من جذبہ و تربیہ
 د بڑیہ شہریت نزدیک طبریہ
 دن د بڑیہ داد و سپس رفتہ
 و د بڑیہ شہر برواں جزیراہ و د بڑیہ
 الذجل د بڑیہ ا پیر شدہ
 + و د بڑیہ الحدیث نقل کرد
 حدیث را از روسے بعد مرگ او
 + و د بڑیہ التریح باد و بور
 گروید ہواہ و تیر د بڑیہ بور + و

که نشنن تیر از نشاند - و دیر (مجموعاً باد
 ز پوزره باشد
 (س) کز پوزر کجین (پشت ریش گردید
 ستوراد
 (آذ تبر) پشت داد و سپس رفت و رفت
 و آذ تبر (تبعی) پشت ریش گردید
 و آذ تبر (الوجل) خداوند پشت ریش
 شور شده دور باد: پوزر آمد و سبفرنت
 در روز چهارشنبه -
 (آذ تبر القتب) پشت ریش کرد
 آنرا پالان - و نیز ادبار دو تا شدن
 گوش تا قوس پشت
 (سدا پس) کصاحب خداوند تیر در
 که سند فخر است - و يقال هو ذاب
 و سقل (بفتح الباء) اذ کان محصفاً
 من انویده و اصله من الاقبالة و الاقبالة
 و حوشنی فی الاذن ثم یفصل ذلك فان
 اقبل به فهو اقبالة و ان ادبر به فهو اقبالة
 و اقبالة المعلقة من الاذن اقبالة و
 اقبالة کانهما دمنة و الشاة سدا بوزة و حبله
 و ناقة ذات اقبالة و ادبالات
 (د انوت الشاة و قابلتها) صاحب
 اویار و صاحب اقباله گردانیم آنرا -
 (و کذ ابتر الرجل) مرد مرد و غفلت نلو
 از حاجت یار خود و پشت ریش گردید
 ستوراد و صاحب مال بسیار گردید -
 و نیز شد اقبالی و دشمنی و دشمنی کردن
 با کسی -
 (تذ بیز) پایان کار نگریستن و آزاد
 کردن بنده پس از مرگ روایت کردن
 حدیث از دیگر کسی -
 (تذ بک) اندیشه کردن و حقیقت چیزی
 دریافتن و سه قولہ تعالی آفتاب

بذ تبر و القول یعنی نهضیدیم چیزی
 را که بران مخاطب شدند
 (تذ ابیروا) بریده شدند از هر یک
 راست بود (تذ ابیروا) در آخر کار نگریستن
 چیزی را که در اول آن ندیده بود - و
 استند بوزة اختیار نمود آنرا - و نیز
 استند بوزة است -
 و پ س (د تیس) بالفتح سیاه از چیزی
 (د تیس) بالکسر و بکسرتین دو خاب حرما و
 انگبین - و بکسر گروه مردم و بیخ
 (د تیس) بالضم معنی است مثل بیاضی
 که بگسک - د تیسید نون
 (د تیس) بالکسر و اسما را صفت
 گویند که متعدد باطن باشد
 (د تیس) کفراب نام سپ جبارین قرط
 (د تیس) بالکسر و اسما را صفت
 و فرقی از د تیس کذا اللک تیس بالضم
 جمع
 (د تیس) کعبور رب خرما که در وزن
 داغ نازند تا گداخته شود و در وزن را به
 گرداند -
 (د تیس) کتور گز از این معرب است
 د بابیس جمع
 (د تیس) سیب و سیف دی است بصفه
 سرفند
 (د تیس) بالفتح ایچه بوده است تیز
 و در کمال شایع بن سعد اصحابی را
 (د تیس) بالکسر و المد و یفتح مخ ماده
 دیاسا و یک
 (د تیس) بالکسر (ادض) ظاهر کرد
 رویدگی را -
 (د تیس) تلبیلیع پوشید آنرا - و
 د تیس پوشیده شد لازم متحد - و

د تیس خفنه منزه خود را زد بر چیزی
 تا آواز بر آوازاں
 (د تیس) بالکسر العزم اذ بسا ساعا شرح
 سیاه گشت
 و پ ش (د تیس) بالفتح پوست
 باز کردن و خوردن و الفعل من شعر
 (د تیس) محرکه قلع خانه و متلع روع
 خانه
 (د تیس) بالکسر کوفه (د تیس) ز میج که میج
 خورده باشد نبات آنرا
 (د تیس) بالکسر آنچه بوسته
 پوسته پیرانید د بغه مثله
 (د تیس) بالکسر یکبار پوست پذیرستن
 (د تیس) بالکسر آنچه بدان پیرانید
 (د تیس) د باغی کردن
 (د تیس) که صاحب مرد است معرب
 از ربیع لا حدیث
 (د تیس) کایر پوست پلست
 (د تیس) که حله جاس و باعث و بیخ
 باوق - و ایجلود التي جعلت فی اللابغ
 کالمشخنة للمشاخ
 (د تیس) که صبور بارانی که زمین را آب
 خود پیراند -
 (د تیس) کشفه از پوست پیرا
 (د تیس) که بیخ لهاب د تیس و
 د تا قاصد و باغی - کبیر پیرا است
 پوست را - و د تیس الثوب - رنگ سبز
 و ادغام را - و فی الحدیث د باغها
 ظهورها -
 (د تیس) بالکسر (الاهاب) پیرا شد
 پوست -
 و پ ق (د تیس) بالکسر سیریم کباب
 ارفان را شکار کنند -

دَاقِب (کصاحب و اجرو بی است
کلب و فی الاصل اسم نهر و قد
یوثق فیمنع عن الصرف -

دَاقِب (کاسیر یستحبوه الثیار البعثة
دَاقِب (کسری است بمصر

دَاقِب (کسیر یسیر بهی است به نهر عیسی
دَاقِب (کلهوس سر شیم کسیر غار شکار کنند

دَاقِب (مصغر است نر و یک و ابق
دَاقِب (کتور بازی است معروف

دَاقِب (توسه بات تحت مورا
دَاقِب (بلخ دال و ضم با مد و ج یعنی

دَاقِب (است که گذشت - و پیدای
هر چیز که متده و عا ز گردد -

دَاقِب (براقا لانیه شد بیان
پس جدا شد از آن - و گویند ما اذ دَاقِب

ای ما اضرا
دَاقِب (چپا نهادن را

دَاقِب (تذقیق) شکار کردن آن را
دَاقِب (شکار شکار شمشیر شمشیر

دَاقِب (کتابخانه) کتاب و بیچت
دَاقِب (کتابخانه)

دَاقِب (بانی) بانع طالعون و
جوز و نهر خرد دَاقِب جمع

دَاقِب (کسری و بی فرزند بی زن
دَاقِب (دانیل و دَاقِب و مبالغه

دَاقِب (یک دست از هر چیز و نوسه
از بیماری حکم و بفتح - و نوسه بزرگ و

سوراخ تهر دَاقِب ککت جمع
دَاقِب (کسر و سختی و زن فرزند مرده

دَاقِب (کفراب سرگین مانند آن
دَاقِب (در و سختی و زن فرزند مرده
دَاقِب (کا - درخت عطا که در زمین

بیار بود و زمین پست و برگ درخت طری
پراگنده شده دَاقِب ککتب جمع - و
موضعی است پسند

دَاقِب (کز سیر یا بر وزن امیر یا کتب
موضعی است بنام ازاں موضع است

عبدالرحیم بن سخلی و احمد بن محمد بن کارن
وضیب بن محمد

دَاقِب (مختره يقال دَاقِبَةُ الدَّيْلَةَ
ای اصابت الدَّاهِيَةَ - در ریش

دَاقِب (نوسه از بیماری حکم
ان ض - دَاقِبَةُ الدَّاهِيَةَ) گرد آورده آنرا

و دَاقِب (بالعصا) بوسه در پست زور و بوسه
و نیز دَاقِب (بیچ من و بزرگ کردن لقمه

براسه فرودون - و دَاقِب (الاد من دَاقِبَةَ
و دَاقِب (سیر و داد زمین ران سرگین

دَاقِب (و نیز دَاقِب (بیرستن
هر چیز مانند آن - و دَاقِب (الدَّاقِبُ

رسید او را حوادث و سختی - و ایضا
یعنی تکلمه التکلمه یعنی کم کند او را

دَاقِب (القلمة تذقیق) بوسه
بزرگ کردن لقمه را براسه فرودون

دَاقِب (دَاقِب (کعبه
درشت پرست زشت روسته - و ام

دَاقِب (گفتار
را من ابی دَاقِب (کعبه شاعری

فراموشی است
دَاقِب (المال) که وارد و دشتران

پراگنده را از نظر این
دَاقِب (دَاقِب (بکر آغل گوسفندان

دَاقِب (بضم لقمه بزرگ -
دَاقِب (دَاقِب (بکر آغل گوسفندان و طریق بیک

دَاقِب (بافتح دَاقِب است بسواد
دَاقِب (تذقیق) در ریستان افناد
اختیار کرد راه نیک را

دَاقِب (دَاقِب (رقتار نرم و
آهسته و نوسه پیاده دَاقِب (بکی - و مودع

و جاید دَاقِب (بکی و دَاقِب (بکی بکین آورد
مل بسیار و در نوسه در کثرت و کعبه

بازار سے سر عرب را
دَاقِب (بضم و تخفیف شاعریت

دَاقِب (دَاقِب (بکی و دَاقِب (بکی زمین مخ ناک
دَاقِب (کسی موضعی است نرم زمین

در دَاقِب (بکی در آن بسیار باشد و بدان
انعت بیدار -

دَاقِب (بکی و دَاقِب (بکی و دَاقِب (بکی
زمین در نوسه خورده

دَاقِب (بکی و دَاقِب (بکی زمین مخ
نار و مودع ناک

دَاقِب (دَاقِب (بکی بزرگ شود
دَاقِب (بکی) برگ شوره گباه

چندان بر آمده که مخ مانند گردیده
دَاقِب (بکی) کاری گری

دَاقِب (دَاقِب (بکی بچه آوردن گویند
دَاقِب (بکی) و دَاقِب (بکی) و دَاقِب (بکی)

دَاقِب (بکی) باری که بعد سختی
گرا بارو

دَاقِب (دَاقِب (بکی) بانع باران
رینره در سے تقارب از پس جامه و

ضرب دَاقِب (بکی) و پهلوی بچیدگی در بدن
و دفع کردن و سخن بگمان گفتن -

و الفعل من نصر
دَاقِب (بکی) بانع ز کام اندک
دَاقِب (بکی) باران رینره
دَاقِب (بکی) بکار کنند در آن

<p>راؤ الغناهم ابن کجارجی - وسعد الله کجارجی ابن نصر - وپسران و محمد کجارجی - و حسن کجارجی - رضید و عبدالحق کجارجی ابن حسن و عبدالدائم کجارجی ابن عبدالمحسن (محمد ثانی) راشو و کجارجی کفرانی نیک سیاه (دجوج) کعبور کوهی است مرقبین راو بدون الف و لام آید (دجوجی) شب تاریک - و یغیر دجوجی و ناقه دجوجیه سخت سیاه و کلا الکت شعر دجوجی (دجوجی) کبیلی موضعی است - رناقه دجوجی (شتر ماده منبسط بر زمین (دجوجان) گرمغان کودک شیر خوار روان پس مادر دجوجانده مونت (داج) آناگه خرد فشر و غیره را کرا دهند و اعوان و تا هوان و مندا الحدیث هولاء الداج و لیستوا بالاحاج (دجج) کمر است که بران اجزاء را خوانند (دجود) دجودح) نیک سیاه (دجج) دجج) دریا سیاه تاریک (دجج) دجج) شب تاریک (رض) دجج) دجج) و دجج) نزم رفت بر زمین - و دجج) البیت دجج) کلید خانه - و دجج) فلان تجارت کرد و فروخت پرده را (دجج) کمره و معظم مروج و طاریت - (دجج) الشاه تاججی) از رنگ</p>	<p>تدقی پوشیدن و تار بر آمدن کفن برده و جنتین رو بر پشت اسب و بر نشستن (دجج) برگزیمال بسیار (دجج) کمر گردید دش ط - (ن) (دجج) القرجه شکافت زخم راپس روان گشت چیزیکه در آن بود - دشع (دجج) بانفخ زمین نزم و سخت سپردن و الفعل من نفخ دشق (دجج) ریختن آب و الفعل من نقر - دشام - (دجج) کفینه موش دشان (دجج) بانفخ آب اندک (دجج) بمردوم پدر زید صحابی (دجج) کامیر کوهی است - (دجج) کوهی است او کفینه موضعی است یا آبی است مرئی سیار بن عمرو و او کان بدعی الد فینه فتیله و اقبتر و اللثینه (دجج) القایوتک نیتا) پرید و نقاب فردا در جلای جاے تقارب - و نیز (دجج) آفتاب گرفتن مرغ درخت (دجج) کعبور آوردند و از و جوابے کوچک کبرای طعام و غیره زمانه سفر باشد - (دجج) دجج) بضمین غدت تاریکی و کوهی سیاه (دجج) بالضم شدت تاریکی (دجج) کسی تیکیان و خردس مرد مونت مدان کیساں است و ثقلت و کرونه ریمان دججی و از اعلام است - (دجج) کساج حاری) کساج شاعر است</p>	<p>نفاض دشار - (دجج) انفتح مال بسیار نشستی فیه الواجده الثبیه و اجمع ليقال مال فدا و مالان دجج و احوال دجج (دجج) بالکسر او نیک سرا تمام دهنده مال است (دجج) حرکت چرخ - و عکرو دجج ای ابل کشید - و قلع است برین و برین معنی بدون الف و لام آید (دجج) هائل و غافل - وسیف (دجج) ظمیر رنگ زده (دجج) لاک و غافل (دجج) بالکسر جام برتن دجج فوق القمار من الشیاب - و نیز دجان قطان جنبی است - و بزید بن دجان تابی است و محارب بن جگاد و پسر او دجان از محدثانند - (دجج) بانفخ مرد کران جان دبی نام و خواب ناک (ن) (دجج) دجج) برگردود و دجج) کمر گردید - و دجج) چرخین شد - و دجج) رنگ آلوده گردید - و نیز دجج) ناچید شدن اشاران - و دجج) زود رفتن آن - و دجج) از یاد رفتن فکر آن (دجج) الطانوتد ثبیرا) درست ساخت آخیزه خور او دجج) علی القبتیل بجولایم ماده شد بر دے نگما (دجج) ناچید شدن نشان (دجج) ابن (دجج) پر شید حاصل آید</p>
--	--	--

جمع - و معنی انتقال یا بهیفتن و	برگ و در آب زرد فرینده تلمیخ کنند	گردیز جان
ذبحه ای کابیا	و در مع گونی نقسینج کلاب در آن	و در آن معنی (نقسینج) یعنی زرد چینه
و خرد لوتی اسر و عزات نسق	از آنکه در وعده الهیست که	تمام صلاح - و آن حد الهی است
و در یکی - که با بل از لغوی کجیم	و نه و از حد من داخل المعنی طرز	و جهت الهی است
المنق و الهی و	نظر این او معنی به باطن حلالند	و در حد - و معنی لغوی
م - و معنی نشان و باران	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی
و معنی - و معنی	و معنی - و معنی	و معنی - و معنی

ازان ده است ابوبکر مقری
 (جمل دا جن) فتر آب کش - و
 مناة دا جن (گو سپندانس گرفت -
 دوا جن جمع
 رداجنة) باران نیکو بارنده بلا فصل
 ردجائین من ثابت (کزبیر
 ابو العنسن حمی است یا حمی غیر اوست
 ردجئی) بالضم او بالکسر و قدید من
 که از ان آدم علیه السلام آمده شد
 آل سجاسه مطراست -

ربیلا ملجان (بالکسر شب تاریک
 سدجونة) نامة خونگزده باب کشی
 دن) دجن بالمکان دجونکا مقیم
 گردید در جاسه - و دجن الحمام
 انفت والس گرفتند کسوتران - و
 کنک دجنت الشاة - و نیز
 دجن) بالفتح فرو پوشیدن ابر آسمان
 زمین را بصل دجن یوم سادجیا و
 دجونا یعنی تاریک شد روز ازاب
 و سحابه مدجاة) کمنه ابر پسته
 بارنده بلا فصل
 رادجونا) در باران بسیار در آمدن -
 و اذجن المطر) پیوسته باریدن باران
 و اذجن الخمی) پیوسته مانند ب -
 و اذجن السماء) پیوسته باریدن - و
 ابرزاک گردید - و اذجن الیوم) ابرزاک
 گردید روز - و اذجن بالمکان) مقیم
 گردید در جاسه -

امل اجنة) کار بدار کردن
 (اذجن الیوم) کاشوشن ابرزاک
 گردید روز
 درج ه - دکجة تلجیاخت
 صکاره صیاد -

درج و - دجة) کتبه سنگشیت
 بالفرد کو یک پیل من دجات و دجی
 ایلکد اوجیه) شب تاریک دواجی
 جمع - و يقال انه لفي عیش داج
 کانه براهبه الخفض و الدعة -
 و لفة داجیه) نعمت تمام و فراخ -
 (عاز دجوا) یعنی تمام موی -
 دکجاجی اللیل) تاریکی همه
 شب گویا جمع و سجات است

لن) دکجاللیل دجوا او کجوا -
 بضمین تاریک گردید شب - و دجا
 شعر الماعز) فرو پوشید بعض آل
 بعض را و واخیده نشد - و دجا
 فلان) جمع کرد فلان - و دکحالین
 تمام و فراخ گردید حاره - و دکالان
 قوی گردید فرو پوشید هر چیز را
 اذجی اللیل) تاریک گردید شب
 دن) جی اللیل) یعنی آذجی اللیل
 است -

رمد اجاة) مدار کردن بقتال
 داجینة اذا داربته کانک ساتوته
 العداوة و المداجاة ایضا المنع
 بین الشدة و الرجاء
 (اذجوی اللیل) تاریک شد شب
 درج ی) دکجیه) بالضم کازه
 صیاد و تاریکی و من النفوس قدرا
 صعبین بوضع فطرت السیرالک
 بعلق به النفوس دجی جمع
 رکیل دجی) کفنی شب تاریک -
 دکجی) انان دشمنی داشت
 درج ب - دکلیبة) کهنینه است
 دکحبة) کفره انوه گو سپند

رف) دکجه) دفع کرد آنرا - و دکب
 جارینة کنجا و دکجاب) بالفتح کلینا
 درج پ - دکجابا جارینة) -
 گاشید آنرا -
 درج ث) دکخت) بالفتح درتیک
 گویا
 درج ج
 اف) دکجه) کشید آنرا در روه
 زمین - و دکج الحاریة) گاشید آنرا
 درج ح ب
 ا) دکجاب) بالکسر آنچه بر آمده باشد
 از زمین مانند حره - دکجبان) بالضم
 کد لث
 درج د) دکح) بالفتح پنهان کردن
 چیزه در زمین و گاشیدن و کردن زین
 و العمل من نصر و يقال دکحاکا
 ای دعها تغها
 دکحوح) زن کلان جنبه و ماده شتر
 کلان خلقت
 ا) دکح) فراغ گردید
 درج و) دکحلح) کوتاه بالا
 دکداحة و دکدح و دکحالیح
 بالضم و دکحیدحه مصغرا و دکح
 و دکدححة - بالفتح مثله - و یقل
 لسقر تخخ) درج و درج ای اقرت
 فاسکت
 درج ز) دکدر) غلطی آنرا
 دکدکر) غلطید
 درج ح) دکدر و دکود) راغدن
 دور نمون و الفعل من نصر یا حیر
 و دکود بالفتح لغت است از دل
 دکدر و دکج) بالضم کو یک کوه گردان
 دکدرخ) بفتح را چیزی زد -
 دکدره) دکجه و دکجی) بالفتح را چیزی زد
 دکدره -

ازان ده است ابوبکر مقری
 (جمل دا جن) فتر آب کش - و
 مناة دا جن (گو سپندانس گرفت -
 دوا جن جمع
 رداجنة) باران نیکو بارنده بلا فصل
 ردجائین من ثابت (کزبیر
 ابو العنسن حمی است یا حمی غیر اوست
 ردجئی) بالضم او بالکسر و قدید من
 که از ان آدم علیه السلام آمده شد
 آل سجاسه مطراست -
 ربیلا ملجان (بالکسر شب تاریک
 سدجونة) نامة خونگزده باب کشی
 دن) دجن بالمکان دجونکا مقیم
 گردید در جاسه - و دجن الحمام
 انفت والس گرفتند کسوتران - و
 کنک دجنت الشاة - و نیز
 دجن) بالفتح فرو پوشیدن ابر آسمان
 زمین را بصل دجن یوم سادجیا و
 دجونا یعنی تاریک شد روز ازاب
 و سحابه مدجاة) کمنه ابر پسته
 بارنده بلا فصل
 رادجونا) در باران بسیار در آمدن -
 و اذجن المطر) پیوسته باریدن باران
 و اذجن الخمی) پیوسته مانند ب -
 و اذجن السماء) پیوسته باریدن - و
 ابرزاک گردید - و اذجن الیوم) ابرزاک
 گردید روز - و اذجن بالمکان) مقیم
 گردید در جاسه -
 امل اجنة) کار بدار کردن
 (اذجن الیوم) کاشوشن ابرزاک
 گردید روز
 درج ه - دکجة تلجیاخت
 صکاره صیاد -

روح رش (دختر رش) کبقر پیر تمبید
است از جن ح

روح رض (دختر رض) بغم نام جا
و نیز دختر رض دو میخ (دو آب اند
نگاهها عشق و بین شداد بلفظ
احدها تغلیبا فقال
مشریت بماء الدخر فیلین فاکبخت
ذوداء تشهر وعسن حیامن
الذئلم -

روح س (دختر س) کشت
زاری که پازدانه باشد

دختر احس (رشو یا دانه است که
سمان ناخن و گشت پیدا شود و از آن
ناخن بیفتد - و نام اسپ قیس بن
زبیر حبیبی و منده حرب

داحسی (گر و بستند قیس و خنفت
بن بر بر بست لخت و معین کردند
دوانیدن اسپان صد پرتاب تیر و ت
باق شمن اسپ چهل شب پس

قیس داحس و غیره در میدان
اناخت و سزید خطا رو خفا مد او
خوف رارة از گروه حذیفه در راه کبیرین
نشند و غیره و در آنکه سبقت نموده
رود کردند و طبا پنجاه روز پس بر طبا

میان دبیان و عیس جنگ چهل
سال و آن اسپ را داحس بدان
گویند که مادرش جلوی کبیر است
بر ذی عقاب که نرگز بر و کبیر نوبه و

داهلوه آن دو دختر خرد سال
قبیل بودند پس هر گاه دیدی عقاب
جلوسه راستی نموده روی
انماخت پس جوانان قبیل خندیدند
و آن دختران سفر گین شده ای عقاب

را گذاشتند پس جمید بر جلوی
و جلوی لطفه را قبول نمود پس حوط
مالک ذی عقاب هر گاه چشم اسپ
خود را دید دانست که بر ماه جمیده است
و بود حوط مرد بسیار بد پس طلب کرد
از آنها آب نر خود را و چون میان
ایشان امر بد شواری رسید -

گفتند حوط را بگیر آب منی اسپ
خود را نگاه حوط بر جلوسه حمل کرد
و دست خود را بنجاک و آب تر کرده
در سجه دل آن ماده اسپ انداخت
بعدیکه گمان کرد که آب منی اسپ
خود را از سجه دانش در گرفت - اما

چیزی از آن که در سجه آن باقی مانده
اسپ کره قرورش پیدا شد و ازینجا
که آن اسپ کره را داحس گفتند و آن
اسپ کره مانند ذی عقاب پدر خود را برد
و ضرب به المثل فقیل انشام
میند احس -

دختر احس (بکر خانه بر انابل آن -
بیت مدحوی) خانه پر از ابل
آن - و اصبع مدحوی سسه
انگشتی که ناخن بعبت داحس افتاده
باشد

دداحوس (که طاوس ریشی
یادانه است که میان ناخن و گوشت
پیدا شود و از آن ناخن بیفتد -
دختر احس) کریان و کمان کرک است
زرد رنگ که در جاهای نرم و نناک
سناکها سازد و طفلان آنرا جنت نکا
نطکان مداعها میسندند -

دختر احس جمع
دختر احس (که بومر مومسی است بجای
و مکان دختر احس) جاسه لغزان
دختر احس جمع
امدحضة (بافتخ جاسه لغزان
دختر احس) کومینه آبکے ست
مر بنی تیم را

دختر احس (که بومر مومسی است بجای
و مکان دختر احس) جاسه لغزان
دختر احس جمع
امدحضة (بافتخ جاسه لغزان
دختر احس) کومینه آبکے ست
مر بنی تیم را

دختر احس جمع
امدحضة (بافتخ جاسه لغزان
دختر احس) کومینه آبکے ست
مر بنی تیم را

انگند میان قوم - و دختر الشقی
پر کرد آنرا - و دختر الشقیل
پر شد خوشه از دانهها - و دختر
بیرجله (لغزید - و دختر الحکلیثیا
پوشید سخن را - و دختر بالشریا
بطورے پنہاں کردیدی را که معلوم
نه شد - و نیز دختر) دست بود
پوست بالامین و پوست تنگ گویند
کردن بوقت سلخ (و دختر الشقیل)
پوشد خوشه از دانهها -

روح س م - (دختر م) باغم نرم
گندم گون فر پر کرد اندام - دختران
و دختراتی (مثله - و انگه
لداخستان الامتر) بدستی او فساد
کننده در کار است

روح ص - (مدحص)
بافتخ خاٹ سنگ خوار -

دختر احس (که بومر مومسی است بجای
و مکان دختر احس) جاسه لغزان
دختر احس جمع
امدحضة (بافتخ جاسه لغزان
دختر احس) کومینه آبکے ست
مر بنی تیم را

روح ض - (مکان دختر)
دیگرک جاسه لغزان -

دختر احس (که بومر مومسی است بجای
و مکان دختر احس) جاسه لغزان
دختر احس جمع
امدحضة (بافتخ جاسه لغزان
دختر احس) کومینه آبکے ست
مر بنی تیم را

دختر احس جمع
امدحضة (بافتخ جاسه لغزان
دختر احس) کومینه آبکے ست
مر بنی تیم را

دختر احس جمع
امدحضة (بافتخ جاسه لغزان
دختر احس) کومینه آبکے ست
مر بنی تیم را

دختر احس جمع
امدحضة (بافتخ جاسه لغزان
دختر احس) کومینه آبکے ست
مر بنی تیم را

دختر احس جمع
امدحضة (بافتخ جاسه لغزان
دختر احس) کومینه آبکے ست
مر بنی تیم را

دَحَّضْتُ الشَّمْسَ عَنْ كَبِدِ السَّمَاءِ - وَدَحَّضْتُ الْحِجَّةَ دُخْرًا بَاطِلٌ شَدَّ
 دَرَاذِحًا ض) بَاطِلٌ كَرْدَنٌ وَلَعَزَانِيدِن پَاسُ
 دَحِ قِ (دَحِ قِ) نَاقِدٌ كَرِهَانٌ آل بِيروُنِ آمِدَه بَاشَد بَعْدَ زَوَالِدِ
 وَدَرِ خَشْمَانِكِ وَكَوْلِ دَحِ قَوْلِ حَمِجِ (دَحِ قَوْلِ) كَبُورٌ دَرِ خَتَانِ چِشْمِ وَ
 نَاقِدٌ كَرِهَانِ آل بِيروُنِ اِقْتَادُهُ بَاشَد بَعْدَ زَوَالِدِ
 رَدَحِ قِ (رَدَحِ قِ) كَامِيرٌ دَوْرٌ - وَغَايِبٌ كَحِ قِ
 دَحِ قِ چِشْمِ سُسْتِ نَگَاهَ (دَحِ قِ) كَحِ قِ رَانِدُورٌ دَرِ گَرْدَانِيدِ
 أَنْزَارٌ - وَدَحَّضْتُ الرِّسْمَ بِالْمَاءِ اِنْدَاخْتِ زِهَانِ آبِ مَنِي رَاوِ قَبُولِ
 نَكْرَدِ - وَيُقَالُ اِيضًا كَبِجِ اللّٰهِ اِنَّمَا دَحَّضْتُ يَدَهُ اِي وَكَلَدَتْهُ -
 وَدَحَّضْتُ يَدَهُ اَعْنَهُ كَوَافَهُ شَدَّ دَسْتِ وَ سَ اَزَّانِ - وَقَلْبُهُ حَقَّةُ
 النَّاسِ اِي كَا مِيَالِي ۵ - وَنِيَزَ دَحِ قِ وَ دِحَاقِ (رَكْتَابِ بَرَا مَدِنِ
 زِهَانِ نَاقِدِ بَعْدَ اَزْ زَابِيدِنِ (دَحِ قِ) رَانِدُورٌ دَرِ گَرْدَانِيدِ أَنْزَارِ
 رَانِدُ حَقَّتْ رَحِمُ النَّاقَةِ) بِيروُنِ اِقْتَادِ زِهَانِ نَاقِدِ
 دَحِ قِ بَ (دَحِ قِبَةُ) سَخْتِ رَا تَدَانِ اَزْ اِي سِ لُفْحِ وَ سَ -
 دَحِ قِ لَ (دَحِ قِلَّةُ) دَمِيوِدِ شَدْنِ شَكْمِ -
 دَحِ قِ مَ - (دَحِ قَوْمٌ) كَعَفْوٌ بَرِيكٌ خَلَقَتْ -
 (دَحِ قَوْلِ) عَلِي التَّقِي شَدَّ

دَحْل (دَحْل) دِيمَمٌ مَقَاكٌ تَنَگِ دَانِ فَرَاخِ شَكْمِ كِه دَرِ اِنِ بِنَوَانِ رَفْتِ وَ بَسَا اسْتِ كَمِي رُو بَا نَذَرْتِ
 كَنَارِ رَاوِ كَاوَاكِي دَرِ زِيَرِ آبِ كِنْدِ وَ كَاوَاكِي دَرِ عَرْضِ پِيوِي كَمِي چَاهِ وَ شَكَا فَمِي
 كِه سَاخْتِ شُو دَرِ خَانَةِ مَسَ بَاوِي شِيَانِ بَرَا سَ وَ اَحْلِ شَدْنِ زِمَانِ وَ قَتِ كِه دَرِ
 خَانَةِ كَمِي دَرَا يَدِ وَ اِنْتَاوِنِ نَگَاهِ آبِ اَدْحُلُّ وَ اَدْحَالٌ وَ دِحَالٌ بِالْكَسْرِ وَ
 دُحُولٌ وَ دُخَالِدُنٌ بِالْفَتْحِ مَعِ رَمُوسِي نَزْدِيكِ حَرَمِ نَبِي بَرِ بَرِ
 (دَحْلَةُ) چَاهِ (دَحْل) بِالْفَتْحِ جَرِ مَسْتِ مِيَانِ مِيْنِ وَ بِلَادِ بَجَّةِ
 (دَحْلٌ) كَلْتَفٌ مَوْفَرٌ وَ هَشْتِ مَوْسْتِ كَلَانِ كَمِي وَ بِيَارِ مَلِ وَ زِيَرِكِ وَ
 وَ بِيَارِ مَرِي نِدِه وَ تَتْوِي لِي كِنْدِه دَرِ مِجِ نَاقِدِ شُو رِ حَا جِيْتِ خُو دِه مَرِي كَوَافَهُ
 بَا اَبْرَامَه شَكْمِ اَعْمَلِ كَفْرِ فِي الْكَلِ (دَحُولِي) كَبُورٌ چَاهِ كِه كِنْدِه شُو دِ
 پَسِ يَافَتِه نَشُو دَا بَ اِنِ نَهِي كَنَارَا سَ وَ سَ پَسْتِرِ كِنْدِه شُو دَا بَرَا يَدِ چِشْمِ مَتَبِ
 وَ چَاهِ فَرَاخِ جَوَابِ وَ نَاقِدِ كِه پَسِ اِي دِ مَشْتَرَانِ رَاوِي كِيوِ شُو دَا زِمَانِ -
 (دَحُولِ) بَا سَ دَامِ مِيَاوِ كِه بَرَا سَ شَكْمِ گَرِ خَرِ بَزْمِيْنِ فَرُوشَا مَلِكِ اَكْبَانِ كَمِي
 رَا نَدِه شَدِه اسْتِ بَرِ شَكْمِ دَا جِي لِ حَمِجِ (دَحْلَانِ) بِالْفَتْحِ هِي اسْتِ
 دَحْلَامِدِ) بِالْفَتْحِ چَاهِ تَنَگِه (دَحْل) كِنْدِ دَرِ طَرَفِ چَاهِ -
 يَاوِرِ جَانِبِ خِي مَكْرِ دِي دِ - وَ دَحْلِ عِي) دَوْرِي مَكْرَفْتِ اَزْ مَنِ بَا كَوِي شَخْتِ وَ پُو خِي دِه
 گَرِ بِي دِ وَ تَبَرِ سِي دِ وَ دَا مَدِه نَقِبِ -

اَدْحَلُّ (دَا دَحْلُ) دَا مَدِ نَقِبِ وَ پُو شِي دِه شَدَّ (دَا حَلَّةُ) بَرِ زِمَانِ رُو اَوِرِ اَدْرِ كَشْتِي وَ
 فَرِي بَ رَا دِ رِ ظَلَمِ كَرِ دِ وَ نَقْصَانِ نُو دَرِ حَقِ اَوِ پُو شِي دِ چِي زِي كِه مِي دِ اسْتِ أَنْزَارِ
 وَ ظَاهِرِ كَرِ دِ غَيْرِ اِنِ - وَ نِيَزَ دِحَالِ بَا زِي دَانِ كَمِي رَا
 دَحْلِ ط - (دَحْلَطُ) خَلَطُ مَلَا كَرِ دِ مَحْنِ
 دَحْلِ م - (دَحْلَمَةُ) دَحْلَمَةُ اِنْدَاخْتِ أَنْزَارِ اَزْ كَمِي يَا دَرِ چَاهِ
 دَحْمِ - (دَحْمِ) بَا كَمِي رِي جِ (دَحْمِ) وَ دَحْمَانِ اِنْفِجِ مَرِ دَوِ
 دَحْمِي كَمِي كَرِ مِي رَا اَعْلَامِ عَرَبَانِسْتِ - وَ دَحْمَةُ وَ دَحَامِ) كَرَمَتِ وَ غَرَابِ
 اَزْ مَاهَا سَ زِمَانِ - وَ نِيَزَ دَحْمَةُ) مَشْرُوعِ مَادِ بَرِ يَدِ سِ مَتَبِ وَ حَرَكِ
 حَاءٌ حَاوِيَةٌ اَلْفَتْحِ مَعْرُودَةٌ (دَحْمُومٌ) دَامِ رُو بَاهِ
 (دَحْمَةُ) دَحْمَةُ) سَخْتِ رَا تَدَانِ رَا - (دَحْمُ الْمَرْءِ) جَمَاعِ كَرِ دِ بَا دِ
 دَحْمِ ر - (دَحْمُورٌ) بَضْمِ دَانِ اسْتِ كَوِي كِ
 (دَحْمُورِ الْقَرِيْبَةِ) بَرِ كَرِ دِ شَكْمِ دَحْمِ م - (دَحْمَسُ) كَحْفَرِ
 وَ دِ بَرِجِ وَ بَرِجِ سِيَاهِ اَزْ بَرِ بَرِي سَ وَ كَيْلِ دَحْمَسُ وَ كَيْلَةُ دَحْمَسَةُ
 شَبِ مَرِيكِ وَ دَحْمُورِ) دَحْمُورِ) بِالْفَتْحِ مَرِ دِ كَمِي گُونِ دَرِ رُغْبِ مَرِ بُو شَكْمِ مَرِ كِه
 (دَحْمُورِ) كَمَالِ بَدْمِ دِ كَمِي گُونِ دَرِ شَتِ مَرِ بُو دَحْمَسَانِ وَ
 دَحْمَسَانِي) بِالْفَتْحِ مَشْدِ - وَ نِيَزَ دَحْمِ مِ مِ غُولِ عِ وَ دَحْمَسَانِ اَحْمِ
 (دَحْمِ مِ) بِالْفَتْحِ مَشْبَاهِ مَتَابِكِ

و سه شب آخر ماه - و آنرا خادس نیز گویند -

د ح م ق (د ح م ق) کصفور کلان شکر بزرگ خلقت

د ح م ل (د ح م ل) زن لاغر فرومشته - پوست وزن دفرنگ نازک

اندکم از لغات اصدا دست (د ح م ل) کعباطه درشت خلقت پرگشت

د ح م ل (د ح م ل) غلطایند آنرا بر زمین و

د ح م ل (د ح م ل) گناشت قوم را برابر خداگان بر زمین افتاده پامال

د ح ن (د ح ن) کتف و

گر زبید باطن و فریبکوتاه بالا کلان شکر (د ح ن) با کسر تشدید لون و د ح ن

بکسر دال مع شد التون و د ح ن بکسر تین و التون مفعة شده

د ح ن (د ح ن) بالفتح نام حیدر شاعر (د ح ن) آکر میر این زمیستایست

د ح ن (د ح ن) بالضم و الففر مذکورست در د ح ن

د ح ن (د ح ن) بکسر دال کنجده زمین بنده (د ح ن) د ح ن (د ح ن) حرکت فریبکوتاه

بالکلن شکر گردید (د ح ن) د ح ن (د ح ن) بکسرة

است کوچک و بازی ست م طفلان عرب را و آنچنان باشد که میگویند کله را

پس هر که خطا کند یک پا برداشته جها جها راه رو هفت بار -

د ح و - (د ح و) بالضم و بکسر جاس بیخه نهادن شتر مرغ سدگیتان و جاس

چینه بادین رسته و هوأ فحول - (د ح و) و (د ح و) مثله

(د ح و) بالفتح جائسته نهادن شتر مرغ (ان ف) د ح و الله اکاد ص د ح و اک

گستره و فراخ گردانید آنرا - و د ح و المظفر المحصی (گستره و برابر گردانید - و

د ح و التوجیل) جماع کرد و د ح و البطن بزرگ شد و فرومشته گردید - و يقال

بجیب بالخوز الجبد المدی - و اد ح و ای اذم الجوزة - و نیز د ح و دست و پا اندازان رفتن است

د ح و ای (د ح و ای) کار دعوی گستره گردید

د ح ی - (د ح ی) بالفتح بوزنه ماده (د ح ی) و د ح ی (د ح ی) نام دو سپر معاویة

بن کبرین هوازن (د ح ی) بکسر سردار لشکر - و د ح ی بن خلیفه کلبی و فتح صحابی ست و هو

الذی کان یاتی جبرئیل علیه السلام علی صودریه دکان من اجل الناس (د ح ی) کفنی موضعی ست

د ح ی کسی لطنی است از عرب (د ح ی) بالکسر جریه است که

برماں طفل را بغلطانند پس آن چوب گذرانیده شود بر زمین در دهن گردد و گفته

بر چوبه مگر آنکه بر دهن چیرا (د ح ی) بالضم و بکسر منزله است

مقررا (ف) د ح ی اللقی د ح ی) گستره آنرا - و د ح ی (اللیل) مانند شتر آنرا

(د ح ی) و رفت به طرف د ح ب ش - (د ح ب ش) بالضم و بکسر

بالفتح و کلن شکر د ح ی) بالضم و د ح ن ن س - (د ح ن ن س) کصفر فوط قبیل است از عرب و نام دختر

لقید بن زراره نسبی معربا اصحابا

د ح ن و ش ای بنت الحنی ستاها ابوها یا شمیر ابنة کسره و يقال

د ح ن ن س بالذال - و ح ح - (د ح ح) و لضم دروغت

فی الدخان - (د ح ح) حرکت سیاهی و تیرگی

د ح و ب - (د ح و ب) بکسر هها دختر سرگشته

د ح و خ - (د ح و خ) کقنذ مرد کوتا بالا د ح و خ) کعباطه

مثله - و کله است که بدین مردم را خاسته گردانند و آنرا از کسه باز دارند و کله د ح و خ

کدصفور منگ (د ح و خ) بالفتح دابه است کوچک

و نام برادر بشار بن بزد و نام پدر خداش تلمذ مالک

د ح و خ (د ح و خ) مانده شد و نیز د ح و خ (د ح و خ) خوار گردانیدن

و بازداشتن و نزدیک گذاشتن گام در رفتار و سرعت نمودن - و يقال د ح و خ

عنی الدخات (د ح و خ) یعنی بازداران و د ح و خ (د ح و خ) منقبض و گرفته شد

د ح و ر - (د ح و ر) جامه سپید یا سیاه درختی است معرب هفت دار و زر

د ح و ر (د ح و ر) زرا اندود کرد گوشه را و ح ر - (د ح ر) بالضم خورد گردید و خوار شد

د ح و ر (د ح و ر) خورد و خوار گردانیدن و ح ر ش - (د ح ر ش) که جعفر نام

شمنی و کله و کضعیف کثر پیش بالهامة -

د ح ر ص - (د ح ر ص) بالکسر و نام مهر و آشنه و کار يقال د ح ر ص

و نام مهر و آشنه و کار يقال د ح ر ص

فی الامور اسما دخل فیها علم بها
 (دخیز نیس) اکثر تریز جام
 (دخیز حق الامور) ظاهر کرکارا
 دخ ز (دخیز) بانفع بسیار سخت
 جمع کردن و انفع من فتح
 دخ س (دخس) بفتح مرد فریه
 باریک پوست و خرس جوان و پنهان
 شدن چیزی در خاک، همچو دیگران در
 خاکستر - و از اینجا است که دیگرانهارا
 دواخس گویند
 (دخس) کسر و خوک ماهی که بندوی
 سوس گویند
 (دخس) محرکه ملتی است که در استخوان
 سم شور عارض شود - و نیز اس شدن
 سم شور و انفع من سمح
 (دخس) کامیر گوشت فرآنگه
 ریوند دست و پا سے شور و استخوانی
 ست میان سم شور و گوشت اندون
 کف دست و عدد بسیار از هر چیز بسیار
 از قوت سے رنگ و از شمع مانه و گیه
 بهیچ سید
 (دخس) کسر عدد بسیار يقال
 عدد و دخامی و کعم و دخامی
 اکثر و دذغ و دخامی (نوع
 یا هم نزدیک فقها
 دخ ش (دخش) کسر نومی
 از ابی قلاب بن سیده یا همان دست
 (دخش دخشا) پر گوشت شد
 و کانه اخذ منه الذم الغلیظ
 و کذالك الذم و المیم و اللون
 از اشدنان
 دخ ش م (دخشم) که مخفی و
 تنه سطر صفت دیاه و کوتا و بلور

نهم مرد سے
 دخ شان (دخشن) که جمع کر
 پشت و مرد درشت و کشف نام مرد
 دخ ص (دخص) بانفع بسیار سخت
 (دخص) پیر ناک شد و خرد
 بانفع لغت است از ان - و صلیبه
 مذخصه کسر شد
 دخ ض (دخض) بانفع پیدی
 دو و پیدی کودک و پیدی انداختن
 آنا و انفع من فتح
 دخ ل (دخل) بانفع طلت و
 عیب و تهمت و بگورگ - و چیزی که
 حاصل شود ترا از محاصل زمین و جز آن
 ضد خروج - و يقال تری الفیثات
 کالغفل و ما یذربک سال الخل
 و دخل الرجل (دخس) نیت مرد
 مذهب آن دل و نهالی و مع امور
 (دخله) دهمی است بسیار خراب و جاس
 شدن نادان ز نوران
 (دخله الرجل) مثلث نیت مرد
 نهانی آن -
 (دخله) بالکسر نیت در رنگ
 و میختم آن - و هو حکن الذخلة
 او نیکو روش است در کار با سے خود -
 (دخل) محر کفسا عقل و فساد جم
 کرد فریب و بیوفائی و عیب سب
 و بیماری است درخت در هم چیده و تو
 که شوب کنند خود را بسوسه کسانیکه میزند
 از انما - یفالفهم فی بی فلهن نکل
 ای مستشیون معتم و کینوا منهم -
 (دخل) کسر شد اندام مجتمع
 خلقت و گوشت بجا میزد و هست
 که بزنج و زخمت است باشد و پر با

که اخل بود در طهران و بطنان از پیرا و
 مرغیست کوچک تیره رنگ کخا خیل جمع
 و موضعی است نزدیک مدینه میان کلم و
 کنتین - و دخل الرجل نیت
 مرد و نهالی آن -
 (دخال) بضم لام فتح آن مرغی
 ست تیره رنگ - و دخل الرجل نیت
 داد و فریب و دل و نهالی آن - و
 دخل الخب (دخال) کجذب صفائی درون
 خم - و نیز دخل (دخال) کشفه و در هم آنگاه
 کار کسی را غلت کند و کزیرج گوشتی که
 داخل گوشت باشد
 (دخال) لقب زبیر بن مرثد
 نهالی است - و دخل الخب صفائی
 درون خم -
 (دخاله) کار داس (دخاله) هر کجا بن
 نزدیک جانب راست - و دخاله
 الکاذب (دخاله) نهالی آن و دخال جمع
 و دخال الرجل نیت و مذهب
 آن دل و نهالی او
 (دخاله) کس که در عقل و سے فسا
 بود و باغ
 (دخاله) مذخوله (دخاله) خرابی میان سید
 و امواته مذخوله (دخاله) زن شوی دیده
 هو حسن المدخل (دخاله) بانفع او نیکو روش
 سب در کار با سے خود
 (دخیل) کامیر آنکه در کار کسی را غلت
 کند - و دخیل الرجل نیت مرد
 مذهب و دل و جمع امور آن و حجب
 دخیل (دخیل) دوشی دل و هو دخیل و فتح
 بیضا غیر قوم است و داخل شده است
 در آن - و نیز دخیل - هر کجا که داخل
 کرد شود در کلام عرب و از کلام عرب باشد

وحرک میان جوف روی و الف تاسپس
 بود و اسپ که خاص بکیا به باشد و اسپ
 کج که از بی جناست - و من الفاصیل
 ما دخل بعضها فی بعض
 (دخيلة الرجل) نیت مرد و نهانی
 (دخیلی) کامیرے آہو خانہ پرورد
 (دخیلہ) او بانصغیر بازی ست
 مرعبان را
 (دخول) کعبور موضعی ست
 (دخال) کتاب شتر آب خوردہ را
 میان دو شتر تشہ در آوردن در بیخو
 تا بخوردند سے کہ نخورده باشد و کیسوا
 اسپ و بیغم - و در امن بعض مفاصل
 در بعض - و (دخال الرجل) نیت مرد
 و نهانی او -
 (دخلة) بالغم و التشدید کعبیرہ ہر
 گوشت جمع شدہ و گرد آمدہ
 (دخیلی الرجل) لغم دال و کا
 شدہ مستوح و (دخیلوۃ) بجنیف
 مرد و نیت مرد و نهانی او
 ان (دخل حولا و مدخله) دم
 ضد طرح - و دخلت یبہ در آوردن
 اس (دخل دخله) بانفتح
 التحریک فاسد شد عقل او جسم او - و
 کدلاک (دخل) جمولا و دخول
 آنزہ تباہ شد اهل کار او
 (مدخل) ککرم ناکس و سپر خوانہ
 (ادخلتہ ادخالاً و مدخلی)
 آوردن او را و قول تعالی ذیت ادخلنی
 مدخل صیدی ای ملخلامتو
 (مدخل) پتہ لمنہ مشرف بزین
 سیراب
 (مدخل) فی الامور کیسک بکلمت

دخول کند در کار او
 (تدخل) در آمد یا اندک اندک در آمد
 (ادخل) بان تشدید در آمد - قد اخل
 و اذ دخل منہ
 رخ م
 (دخلة) بزور را ند و از جا سے
 بر کند آنرا - و دختم المرأة) جماع کر با
 رخ م - (دخیم القریبہ) پیر
 کرد مشک و دختم الشیء) بیان کرد و پستانید
 آن را
 (دخمس) بانفتح مردیز
 (دخامس) کعباط سیاہ سطر
 (دخمس) کار نیماں - ہو
 (دخمس علیک) ای کبیتن لک
 مایونہ
 (دخمن) لغم ازرن کہ بندی
 کنگنی یا چنباست و کار رس کہ بندی چرا
 گوید و اول سرد و در آوردن خشک طبع
 شبعیت بسیار قابض و قلیل الغذا و ازرن
 لطیف تر و سریع الغم مقوی بدن و با
 روغن غذا شیتل بیشتر شود
 (دخمنه) تیرگی است و در وی است
 خوشبو کہ خاز را بدین دو کنند و نام مرد
 و ابو دخند) مرغی است
 (دخمن) حرکت و دو تیرگی و هذائک
 علی دخین) ای سکون لعلی لا یطم
 و کیند و غلغلی و جو شمشیر و غیر عقل و دین
 و غیر سب
 (رجل دخین الخلق) گفت مرد
 مخ فر
 (دخان) کفر اید و ادخنا جم
 دو این و دو دخین کذاک علی
 غیر قیاس - و ابنا دخان) کعبو

با ضله اند -
 (دخان) کراں دود
 (دخان) لغم کعبی ست دخان
 بانفتح شد
 (دخان) بانفتح روز گرم
 (دخان) کعبو
 (مدخنه) کعبو سے سوز
 (دخین) کز سیرابین عاقر تا بی ست
 (دواخین) دو کشتنای مطبخ و مخن
 ان (دخل الضبا) (دخونا) بالا بر آمد
 (فان) کاحتت النار دخنا و فوا
 دود بر آمد از آتش و (دختب اللابۃ) تیرہ
 گون گردید ستور و کلاک دختت البیت
 (س) (دخین الطعام) پستے دودخت
 و (دخین خلطه) بد شد خون سے و در وی
 و پید گردید - و تیر دخین) بانفتح و بجرک
 تیرگون شدن - کعبش اخین و فوا
 دخنا) لغت است ازس - و (دختب الناکر)
 بنیرم اما ختن برل فاسد گردانید سے
 تا در بر آورد -
 (دخین) کعبو (دخنته) بانفتح و کعبو
 (ادخین التوزع) سخت شدہ اذال -
 و (دختب الناکر) دود بر آمد از آتش -
 (دختب التا) کد خینا) دود بر آمد
 از آتش
 (ادختب الناکر) یعنی بدعت نماز ست
 (دکخین) پستے دود گرفت
 (دخین) اس - (دخین) کعبو
 درشت از مردم و شتر با شتر بسیار گوشت
 و درشت
 (دخی) (دخی) بانفتح کعبی تاریکی
 (دخی) بانفتح شب تاریک
 و (دخی) باز سے دخی الحدیث

ماتانین ددو کالادیمی - وفیه لقا
 هذا ددو ددو کفوا و دکن و ددو -
 موضعی ست نام زنی و پاره از زمان دود
 گفتن فی قول الطراح -
 و اشطر - قث ظنهم کما حیوان یبیم
 ال الصلی با شیطانین ذاعب دود -
 مجد الدین کسعه بدال فالله لای
 النعت لا یتمکن بحقی یلیه یثله
 ادا بالتاشیط الشوق التارح
 وون ادکن (حرکت بازی دگودگا
 و کید و کیدان محرک شد
 (ددان) حساب مرد بیفایده و شمشیر
 کند و شمشیر بران از دست اضا و است -
 و کم یوجد الفاء و العین فی کله میت
 حیث و احویل فاصلة بینتها
 و هاشمیر کان الای دکن و ددان
 و و - (دگا) بازی و لود دود و ددو
 و رع ددو عا نفع کوی کوی نیزه و مانند
 و نام مرد و آنچه از کوه بر افتد - و جا
 السیل ددان و یغم بنشاب آمد توجیاز
 دور که جانش معلوم نشد
 (ددان) حرکت نام طحی
 (ددینه) کگریته حلقه که بتیر و نیزه
 بر آینه آن را بر آس آموختن - دستور
 و جز آن که در پس آن تیر انداز پنهان شود
 و جسته انداختن صید را -
 (خاری) شتر پشت اما سیده و غلذ
 ناک لیتوی فیہ المخکر الموش
 یقال یغیر و دارمی و ناقه دارمی -
 (کویک ددیمی) شماره روشن خیشان
 قال ابو عبیدة ان حکمت الدال
 قلت کدی علی و دن کفلی غایر نمود
 لیکن منسوب الی الدال لانه لیس فی

کلامهم فقیل و من هم من القراء
 آراء فقول مثل سبوح فاشتمل فیه
 بضمه الی الکسوحی الاخصش عت
 بعضهم ددی بالفتح علی فعل من ددانه
 منه و ذاکذا اقل الجوهری و فی القاموس
 کواکب کدی کیکلین و یصغر و کیت
 فقیل سواء و مزین انتهى کلامی جمع
 (کدی) باضم منسوبه کوست و دد
 (ددو الطریق) باضم تکا من آب
 کداسه راه
 (دجل ددو) ددو (ددی) بضم تا
 یعنی دفع کننده خصمست بافوت و کیت
 و کذاک السلطان ای ذو عده و قوه
 علی دفع اعدائه و هو انهم موضوع
 للدفع و التاء ذال کما زیدک فی
 قراب و تنضب و تنقل -
 (دد) دد دد او کدرا (دد) دور
 کرد و دفع نمود و فی الحدیث اذ دد و لحد
 بالشبهات - و دد السیل از دور سید
 توجیه دور شد - و دد الخجل (ددعا) -
 ناگاه بر آید یا عامست - و دد آت النادی
 روشن شد - و دد البعیر عند و داک
 شد شتر و اما سید پشت دی با غده - و
 دد الشوع کسر و فراع گردانید آنرا
 (دد) کدرا لکوک کد (ددعا) روشن
 شد و درخشید -
 (ددیمی) کمن ناو که فرود آرد
 شیر را و فرو گدازد پستان را نزدیک
 ولادت یقال ذاک آت الناقه لکرمها
 ای انزلت اللبن و اذخت صدرها
 عند الشجاج
 (دد) کدی یکدیگر را جمع کردن غلظ
 نمودن - و بصری حسن اخلاق پیش آمدن

یکدیگر را از لغات اصد است یقال کادانه
 و کادینه لیکرمها کادانه لیکرمها
 و الاثرات الصید علی انتعلت
 و به ساختم بر آس آس -
 (اند دد السیل) از دور رسید توجیه
 و نیزه اند دد پریشال و پراگنده شدن
 و دور رفتن سب
 (تک از د) هدیدگر را دفع نمودند و زخم
 و اذانه اصله تدا انم ای تخلفتم و
 تکا فعدته اذ حمت القاع فی الدال الخلیت
 الالف یصلح الای نل اء بها -
 (دد) و علیهم دست ظلم ساز کردند
 بر ما - و نیزه کد و پنهان شدن از چهره
 جبهت فریب دادن آنرا -
 (دد) بافتح دروازه فراخ از
 کوچ فرود دروازه کلان - و اصله المصی
 فی الجبال در تاب بکسر جمع و سهر لکبروم
 رود باره ناقه از آن تخریک است و غیر آن
 بسکون - و جا که خشک کردن خراب و
 دس است بمن و موضع است بنهاوند
 (دد) بضم مدات و خریق ملالت
 اغفوا حته الحد هادش بهل - و دیری
 بر حرب بر هر کار و کوبان گاو بد اصل -
 (عقاب کدی) علی الصید (کدی) کدی
 حریص و لیر بر نکار
 (عقاب کدی) علی الصید (دیر
 و حریص بر نکار
 (کدی) زن عاقله هر مند و زن
 طبله زوز
 (کدی) بضم دیری بر حرب و بر هر کار
 (کدی) کسور ستور رام مکر و موش
 دروسه کسان است یقال کدی و کدی
 و ناقه کدی - و هو القوی بذات الحده

بیشتر خا و کثرت عینها متعلق به
 شتر ماه که هر گاه گیرے تولب اور اسپنی
 چشم اور در پے تور دور
 (دکتر بے) کسری موضعیت بہت براق
 (دکتر بے) کز بیری احمد بن عبدالمجید
 (دکتر لوب) بالخریک معنی دروب بہت
 فی الکلی ذکر لوبت بالمتناتہ مثله۔۔
 (دکتر بت) بختیں و تشدید بامہی
 ست زرد رنگ
 (دکتر گیت) کہ معظم مرد از ماش بیدہ
 و شدت رسیدہ و سختی چشیدہ۔ و کل
 سانی متعلق بہ سبب است علی المتعلق فالفتح
 والکذبت بجاہ زان فی عینہ الی المدقبت
 فالتد بالفتح۔ و شیر و شتر رام ادب یا نام
 ہوا سی کہ جا و الوتہ با ساد
 (دکتر بے) کذباً محکمہ و کذباً
 بالغم جو کہ حد بیان و مرہیں نت
 کذباً ظلاً تا دریا تا (بریات یا اللہ
 کذباً بہ و علیہ و فیہ و تدریشا ہنور
 گردانید اور اس بقال کذباً الفکا
 حتی قوی و متزن قلبیتا۔ و برا فالابند
 و مرہیں ساخت بقال کذباً الثالی
 علی الصناد اذ احسن یتکد۔ و نیز
 (دکتر بے) تکسباً نمون مکانار
 وقت شدت و فرار
 (دکتر بے) الفقوم علی فتمل سائتہ
 زمین دشمنان با از بلادوم۔
 (دکتر بے) بالشوی خور و مرہیں
 گردید باں
 و بے (دکتر بے) بالشوی کتدرج
 غلطید۔
 (دکتر بے) کلابا و ناما
 و خلمان در رفتار

(دکتر بے) کذباً محکمہ بعد سختی نرم گویہ
 و کذباً اللہ علی قلبها سولہ
 نمود شتر ماہ بکچہ نمود
 (دکتر بے) دوید از ترس و
 پست و کم کرد پشت خود را در دم و خوار گردید
 (دکتر بے) کذباً محکمہ الی اللہ
 تن داد در ام گردید بر سے سفاد و کذب
 (الوجہ) پست و کم کرد پشت خود را و خوار
 (دکتر بے) کذباً محکمہ کفر جمل
 دودہ است در مرد
 (دکتر بے) (دکتر بے) کفر طاس شیر
 درندہ و سک گزندہ
 (دکتر بے) کلابا شتر سبط
 (دکتر بے) کذباً محکمہ پیش گردید
 (دکتر بے) کذباً محکمہ
 خاموش ماند از ترس
 (دکتر بے) کذباً محکمہ نوختن دہل
 و نومی از رفتار۔
 (دکتر بے) کذباً محکمہ بانفع و کسر
 نگاہ دارندہ در درت را بند جمع فایر سب
 (دکتر بے) کذباً محکمہ حرکت نومی از گا با بیک
 سم کلپست کہ چید کرمان دارد
 (دکتر بے) کذباً محکمہ کذباً محکمہ
 (دکتر بے) کذباً محکمہ بانفع کاغذ نوشتہ و
 بیکر و نور نامہ بقال کذباً محکمہ فی تدرج
 (دکتر بے) کذباً محکمہ فی کلبتہ۔
 (دکتر بے) کذباً محکمہ دران و طبلہ زنان
 کہ پیرایہ و جہاں در سے نند کذب
 یکے آذراج و درجہ کذب مع
 (دکتر بے) کذباً محکمہ دربان لغتہ فی
 درجہ و مزقہ یا چیزے کہ در کس و کون
 مادہ فتر گذارنتہ چند روز چشم و بینی و سہ
 رابستہ دارند پس اندازیں حال نگاہ

دور سے چھانندہ دور زہر مصلح طیر و
 بچہ نہا و میکشاید و آن حد جدا از تن
 محل با آبدہ کچہ دیگرے نابیالینہیں
 شتر ماہ آل کچہ مایہ بید کچہ خود گمان
 میکند و برو سے مہربانی مینماید۔ و يقال
 بالذی کذباً محکمہ کذباً محکمہ و الذی
 کذباً محکمہ انکما البصا و الذی کذباً محکمہ
 الذی کذباً محکمہ۔ و پارچہ کہ در آل و اسارہ در
 کس نا تو گزارند صحت بیماری کہ در آن مرت
 گردیدہ درج کتب جمع۔ و فی الحدیث
 یتکثر بالذی کذباً محکمہ کذباً محکمہ
 بہا الخائض کذباً محکمہ بالکفر سفید و جہ
 انسا و دوی بالذی کذباً محکمہ و تقدم
 (دکتر بے) کذباً محکمہ برہا بقال کذباً محکمہ
 المطب ای طریقتہ۔ و کذباً محکمہ
 الی کذباً محکمہ و الی آفاجہ او جمع کذباً
 ای الطریق الذی کذباً محکمہ۔ و
 میانجی کہ میان دو کس سے صلح باشد۔
 (دکتر بے) کذباً محکمہ آذراج الزیاح یعنی
 خون اور انگان رفت۔
 (دکتر بے) کذباً محکمہ دربان و پارچہ جمع و پارچہ
 ذرات جمع
 (دکتر بے) کذباً محکمہ معنی و زبان میشد
 (دکتر بے) کذباً محکمہ خال کہ بران یا دندان
 خانہ را پو شد و بر انگیزد و برد آنرا۔
 (دکتر بے) کذباً محکمہ باوتند و نیز بقال کذباً محکمہ
 کذباً محکمہ و کذباً محکمہ ای سریع۔
 (دکتر بے) کذباً محکمہ کز پیر نام جد شعیب بن ام
 (دکتر بے) کذباً محکمہ کسکارا سے سخت شکل کہ
 صاحبش را مہر گرداند
 (دکتر بے) کذباً محکمہ کتداد سخن چین و خاریشت
 و ہو وضع ست۔
 (دکتر بے) کذباً محکمہ حالت رفتن اعلان کہ

خرد و آله است از آلات عرب استخوان
باشد که عزاره از گاه و چوب بجز آن
ساخته مردان در پس آل شده تا بدین
رسند و در قلع و نقب زنند.

(در آج) کرمان معنی است رنگین مانند
تند و کیتوی فیه الذکر و الوث
در آجبه مقله و جومانه اللراج و قد
یضع موضعی است و اللود (آج) علی بن
محمد حدیث -

(در آج) بالفتح جمله رفتن بکشتن
وراه مذ و آجبه مقله و نیز
مذ (آج) زمین درج ناک

(در آج) کسبین طنبور یا چیز است
مانند طنبور که نواخته میخورد

(در آج) لاد آجبه) یا شاکستور
در آج (راج) بالکسر ناقه که عادت آن
چلن باشد که در گنده از یک سال و بجز
(در آج) بضم اول ذوات تشدید
جیم زویان -

(در آج) که معظم موضعی است میان
ذات عرق و عرفات

(در آج) درج درج و درج و درج
محرکه رفت - يقال درج الرجل الضب

ای معنی - و درج القوم) با فر رسیدند -
و فی المثل الذب عن ذب و درج ای

الذب بالاحتیاء و الاثوات - و درج
پس نگذاشت بر راه خورد رفت - و درج

الناقه) در گدشت از یک سال و بجز
و درج اللباب در نور نام سرا و درج

الربیع - بالفتح سخت و زید باد -

(در آج) فلان) بر راه خورد رفت و
ترقی نمود - در تیسلازم گرفت میان راه را

از دین و کلام و بر خوردن گوشت درج و کلم
(در آج) الناقه) در گدشت از یک سال

و بجز نود - و درج اللباب) در نور و نام
و درج اللباب) بکسب ثبات چاه را بک

دو - و درج بالناقه) بکسب سر تپان
(در آج) اللباب) در نور و نام

و در آج) اللباب) در نور و نام
و در آج) اللباب) در نور و نام

ان تبدیج و در آج) اللباب) در نور و نام
تنگ روزی و بی طاعت گردیده ام

(در آج) انک اندک فریب گردید -
و در آج) اللباب) در نور و نام

و در آج) اللباب) در نور و نام
اورا البواب) تبدیج و فریب و اورا البواب

گرد تا آنکه غلظت بر زمین سواشند
الناقه) در پیچه خورد رفت بعد از زمین

و در آج) اللباب) در نور و نام
سگر زاراکه می غلظت بر زمین - و نیز

استند (راج) اللباب) نعمت فالان
او تعالی است نمده را بعد از صد در خطا

از و در فراموش کنانیدن او را استغنا
و گرفت کردن او را اندک اندک باک رفتن

انگاه بیکبار -
(در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

(در آج) قومه کذبا) بجهت
بر کمان خود

در آج) اللباب) در نور و نام
و در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

در آج) اللباب) در نور و نام
در آج) اللباب) در نور و نام

درود - (اصوات درود) کبیر
 بلبل آمد رفت نماید
 (کذککه) نوع از دویین مانند -
 دویین ترسان که در دود از ترس
 چیزی بیخوش می گردد - و نیز خواری
 و فرستی مورب - و فی المثل کذکب لما
 عتقه الفقاه یعنی بگناه منعی گرفتار
 فرستی آغاز کرد
 دذکبی طبلک
 دذداب) آواز طبل
 درودس - (دذبنیس) که
 زخمیل سختی و بادی در گنجه پریک سال
 مهر افشون است برلے دوستی
 درودج - (دذججه) مهر آوردن
 شتاده کچھ غول با ہم یک شوق زشتی
 کردن در کس در دوستی
 درودح (درودح) کبیرین بینمان
 دریم و بجزے و گنجه پریکالی
 (درودح) جمع و اختر کد مانا ناس
 از پیری زده و بجزے سپید باشد
 (دذحکة) از یک طول در عرض او برآید
 دروق - (دذدق) بانفخ کودک
 درریره و در آن پیاد است سے ما
 دروق مع
 (دذحاق) بانفخ و کانچہ زمین کوفتہ
 و هو ار کره
 دروقس (دذداقس) بانضم
 اتزانست میان سرگردن ملت مدیت
 دروقص (دذداقص) بانضم
 کناره زبیرس از گردن کذقصت مع یا
 اتزانست کوچک در مغز سر -
 دروم - (درودم) کریج زکینف
 آذوب کی نماید - و ذق و ذم لستره

کلان سال اولی لکشت آشتاها
 یکدورها و المیم زانده
 درر - (دذر) بانفخ خون و غیره غنیت
 و بسیار بخر و غیبی و نیکوئی و مناسبت
 فی مذبح لا ذکره ای جمله و خیر و کاند
 لله کذلک من ریح فی الذم کذذ
 ای کاند کخیره و بارینست ببارین
 (دذر) بانضم از اعلام مردان است
 (دذر) مراد بیزرگ کذکر و درودت
 جمع - و ذکره بنت ابی لیب و بنت
 ابی سلمة بهار و صویه اند
 (کو کبند) (ای) ستاره روشن و بیث
 و کذری التبیان) در خشنگی شمشیر
 دروشی آن -
 (دذره) مانکسر از زون و غیره خون گبیا
 خیر در ابی آن در رنگ باران هم
 مصدرست - دذدالکسر جمع و بیقال
 یستاق دآه ای سندد للجرى
 (دذر الطیرین) حرکت میان راه - و
 يقال لها علی کره واحدا ای قصه دذ
 و مشق علی کذ الطیرین ای فضله
 و دذر البنت فیکه و دذذ اللیج
 جاس از بدن باو
 (کانة در حوش) بانفخ ببارخیر و کانو
 دذوذ) آیینوست فید الوعید المنبع
 کانة دذذ) بسیار شیر - و دذوذ ذوذ
 خل کافر کفر کفد - و سرچ کاز ببارخ
 (سید) (ا) بالنسر زین ان
 (دذو) کامیر مرد گرد اندام زاناد سهر
 تیز رو و دریا چ حدیبی) چراغ روشن
 (اکذر) و راز خایه
 (دذراره) کبانه دوک
 (دذرا) کبتر بانفخ دال و تشدید

شیه بسیار
 (دذدای) بانفخ تشدید الرء
 انگه بدون حاجت آمد شد نماید
 (دذدای) بانفخ از خیر
 دذدای) بانفخ تشدید الرء
 پیش از بیان یا علم است دذدای
 جمع و بیقراری است یا منفر قلیف بلد
 دذای بانفخ تشدید الرء قلیف و قد
 دذدای) کذاد و کذ کذ
 (دذدای) بانضم گرداب که غرق کند
 تشکناست بکتا دریا سے عمان -
 دذدای) بانفخ آواز اهل دور حقیقت
 قولهم کذدای) مذکور است در حدیث
 (دذدای) صغیر مرضی است
 ان من کذات الثاقلة و لیسها کذ
 بسیار دوشیرا - و دذالثبات) بسیار شده
 در هم مجید
 (ض) کذ الفرس در برآ نیز در
 بازم درید - و کذ الفرس) دهن تشدید
 و کذات الثاقلة بانفخ کذ او کذوذ) ببار
 کرد بارانرا - و کذات الثاقلة) رعان گرم
 گردید - و دذ الطریق) نرم شد - و دذالثق
 (دذذ) بر ناخن گردید تیز - و دذالثق
 ناخن گردانید تیز را لازم متعد - و دذ
 (السلج) روغن شد - و دذذ اللزج کذ
 بسیار شد باج - و دذذ الخصال به کفد
 تو عهد ببار) و یک کذ و کذ بانفخ ببار
 (دذذات الثاقلة) بسیار دوشیرا -
 و کذذات المرائی الخصال) بسیار سخت بر
 گردانید دوک) بانفخ کذ کذ و انوک
 (دذذ) بانفخ تشدید الرء
 (عزات) دوا آنرا و کذذات الثاقلة
 (دذذ) دوشید او ببار) ببار

